

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνν δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐτάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθῆναι, 24 Φεβρουαρίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 13

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ τοῦ ἔφεραν ἓνα
γράμμα σὲ μεγάλο φάκελλο, ἐπίσημο.

— Ἐπιτρέπετε, κύριοι;

Τὸ ἀνοίξε, τὸ διάβασε κι' ἄρχισε
νὰ φωνάζῃ:

— ὦ!.. Λογάριαζα, φαίνεται,
χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Ὑπουργικὴ δια-
ταγὴ μεταβάλλει, κύριοι, τὸ δρομο-
λόγιο τῆς Ἡρας. Ἀντὶ νὰ ἐπιστρέ-
ψῃ διὰ Σουέζ, πρέπει νὰ κάμῃ τὸ
γύρο ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο Χέρν καὶ νὰ
προσεγγίσῃ στὶς Μαρκίζες καὶ στὴν
Ταϊτή.

— Νά, διασκεδαστικὸ ταξίδι! φώ-
ναξαν οἱ ἀξιωματικοί.

— ὦραια, μὰ τὴν ἀλήθεια! Ἀντὶ
νὰ φτάσουμε στὸ Τουλὸν σὲ πέντ'
ἔξῃ ἑβδομάδες, ἡἴχουμε τύχη ἂν θά-
μαστε κεῖ σὲ πέντ' ἔξῃ μῆνες!

— Ναί, ἀλλὰ θὰ διασκεδάσουμε,
εἶπε ὁ λοχαγὸς Φαζελιέ, ἓνας φιλό-
δοξος ἀξιωματικὸς ποῦ ἐτοιμαζόταν
γιὰ τὸν διαγωνισμὸ τῆς Ἀνωτάτης
Στρατιωτικῆς Σχολῆς.

— Τί θὰ πῇ θὰ διασκεδάσουμε;
φώναξε ὁ συνταγματάρχης Ζερφὲρ
ποῦ ἦταν πνεῦμα ἀντιλογίας. Ἀν
κατατάχτηκες στὸ πεζοναυτικὸ γιὰ
νὰ διασκεδάζῃς, σὲ βεβαίῳ πὼς πα-
ρεξήγησες τὴν κλίσιν σου.

— Ὅχι γιὰ νὰ διασκεδάζω, ἀλλὰ
γιὰ νὰ ἔχω προαγωγή. ἀποκρίθηκε ὁ
λοχαγὸς Φαζελιέ. Τὸ μόνο ποῦ φο-
βάμαι εἶναι μὴ δὲν προφτάσω τὸν
διαγωνισμὸ.

— Ἀν σᾶκουγε κανένας, θὰ νόμι-
ζε πὼς ἡ προαγωγὴ στὸ σῶμα μας
εἶναι πιὸ γρήγορη παρὰ στὰ ἄλλα.

— Καὶ μήπως δὲν εἶναι; Μὴν ξε-
χνᾶτε καὶ τὸν κίτρινο πυρετὸ ποῦ ἀ-

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μικρὴ Γερμανίδα ἀπὸ τὸν Μέλανα Δρυμό.

ραιώνει τόσο πολύ τὰ στελέχη μας...

— Ο κίτρινος πυρετός είναι παραμύθι! Έχε τὴν κοιλιά σου ζεστή, φυλάγουν ἀπὸ τὸ κρύο, τρώγε, πίνε καλά, καὶ δὲν φοβάσαι τίποτα. Εἴκοσι χρόνια γυρίζω στὴ Σενεγάλη καὶ στὴν Κίνα, ἀλλὰ δὲν ἀρρώστησα ποτέ.

— Κι' ὅμως ὁ κίτρινος πυρετός υπάρχει!

— Για δσους δὲν ξέρουν νὰ φυλαχθοῦν...

— Κι' ὅμως ἡ στατιστική...

— Νὰ τὴ βράσω τὴ στατιστική σου!

Ἡ συζήτηση κινδύνευε νὰ τραπῇ σὲ λογομαχία—γιατὶ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ δρομολογίου εἶχε ἐξάψει τὰ στρατιωτικά ἐκείνα κεφάλια—ἐταν μῆλκε ἕνας στρατιώτης κι' εἶπε στὸ συνταγματάρχη Τρεμασσὲ πὼς τὸν ζήτοῦσε ὁ ἀρχιμουσικός.

— Για τὸ Θεό, νὰ μπῇ ἀμέσως! φώναξε ὁ συνταγματάρχη. Δὲν εἶναι ἀνθρώπος νὰ περιμένῃ αὐτός!

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἔβγαλαν τὰ γέλια. Ἦταν γνωστὸ στὴ Σαίγκον πὼς ἡ ματαιοδοξία τοῦ ἀρχιμουσικοῦ Ρετύ ἦταν ἀνάλογη πρὸς τὴ μεγάλῃ του ἐξυθυμία.

Κοντός, χοντρός, ἴσως, μὲ τὴ χρυσή λύρα κεντημένη στὸ περιλαίμιό της, στρατιωτικῆς του στολῆς, παρουσιάσθηκε καὶ χαίρετσε περήφανα, σὰν ἀνθρώπος ποὺ συναισθάνεται τὴ μεγάλῃ ἀποστολὴ του. Ἀρχιμουσικός τοῦ συντάγματος! Εἶχε στὰ χέρια του τὴν «αἰσθητικὴ ἀγωγή» τῶσων ἀνθρώπων!

— Μὲ ζητήσατε, συνταγματάρχα μου;

— Μάλιστα, κύριε Ρετύ. Ἦθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰλλάξετε λίγο τὸ πρόγραμμα τῆς αὐριανῆς συναυλίας. Οἱ κυρίες παραπονοῦνται πὼς παίζετε πάντα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.

— Τί λέτε, συνταγματάρχα μου; Νὰ τροποποιήσω τὸ πρόγραμμα; Μ' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο! Τώρα πιά τυπώθηκε. Μὰ τὴν ἀλήθεια, αὐτὲς οἱ κυρίες εἶναι πολὺ ἀπαιτητικές! Τοὺς φαίνεται πὼς ἔτσι, στὸ φτερό, γίνονται καινούργια μουσικά κομμάτια;

— Καινούργια εἶπατε; ρώτησε πονηρὰ ὁ συνταγματάρχη. Μὰ εἶναι δική σας ἡ μουσική ποὺ παίζετε, κύριε Ρετύ;

— Βεβαίως! ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχιμουσικός ζωντάνια. Ὅριστε, κοιτάξτε δῶ, συνταγματάρχα μου!

Καὶ παρουσίασε ἕν' ἀντίτυπο τοῦ προγράμματος, ποὺ ὁ συνταγματάρχης τὸ πήρε καὶ τὸ διάβασε δυνατά:

1. — Ροβέρτος Διάβολος, ὑπὸ τοῦ κ. Ρετύ.
2. — Ὁ κουρεὺς τῆς Σεβίλλης, ὑπὸ τοῦ κ. Ρετύ.
3. — Γρουλιέλμος Τέλλος, ὑπὸ τοῦ κ. Ρετύ.
4. — Οἱ Οὐγενότοι, ὑπὸ τοῦ κ. Ρετύ.
5. — Νόρμα, ὑπὸ τοῦ κ. Ρετύ.
6. — Ἀφρικάννα, ὑπὸ τοῦ κ. Ρετύ.

— Τότε εἶχα λάθος, εἶπε ὁ συνταγματάρχης, κρατώντας τὴ σοβαρότητά του. Ἐνὸμιζα. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ λέγει τὸ τυπωμένο πρόγραμμα, τὰ κομμάτια αὐτὰ πρέπει νὰ εἶναι δικὰ σας.

— Ἀλλὰ τί ἐνομιζατε, συνταγματάρχα μου;

— Ἐξέρω κι' ἐγώ;... Εἶχα τὴν ἰδέα πὼς συνθέτες τους εἶναι... ἕνας κάποιος Μάγερμπερ, ἕνας κάποιος Ροσσίνι, ἕνας κάποιος Μπελλίνι.

— Μάλιστα, δὲν λέγω... Αὐτοὶ οἱ κύριοι ὅμως ἔγραψαν ὅπερες πολιτικές, γιὰ νὰ παιχθοῦν ἀπὸ στρατιωτικὴ μουσική, ἔπρεπε νὰ γίνουν στρατιωτικές. Στὴ στρατιωτικὴ μουσική, βλέπετε, τὸ πᾶν εἶναι ἡ ἐνοργάνωση, ἡ ἰ ν σ τ ρ ο υ μ ε ν τ α τ σ ι ὁ ν α ὅπως τὸ λένε ἰταλικά.

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ. Ὡστε δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰχοῦμε τίποτα καινούργιο γι' αὐριο;

— Ὅχι, δυστυχῶς!... Ὁ ἴδιος ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν νὰ μοῦ τὸ ζητοῦσε, θὰ τοῦ ἔλεγα: «Ὑπουργέ μου, ἀδύνατο!»

— Τί νὰ κάμουμε; Ὁλκρεσθοῦμε στὰ παλιά καὶ θὰ σὰς δικαιολογήσω ἐγὼ στὶς κυρίες... Παίρνετε ἕνα κονιάκ;

— Ἐυχαριστῶ, συνταγματάρχα μου!... Ὁ καλλιτέχνης πρέπει νὰ ἐμμένῃ στὶς ἀρχές του, καὶ μὴ ἀπὸ τίς δικές του εἶναι νὰ μὴν πίνω ἄλλο ἀπὸ νερό.

— Τότε, χαίρετε, κύριε Ρετύ!

Κι' ὁ ἀρχιμουσικός βγήκε περήφανος καὶ κατευχαιστημένος. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀφῆσαν τότε τὰ γέλια τους ἐλεύθερα. Τί τύπος κι' αὐτὸς ὁ κ. Ρετύ!

Τὴν ἴδια ὥρα ποὺ γίνονταν αὐτὰ στὴ Λέσχη, μεγάλη κίνηση ἐπικρατοῦσε στὸ ὀπλιταγῶν «Ἡρα».

Πέντε μέρες τώρα, δλάκερο τὸ πλήρωμα, μὲ τὴ βοήθεια πολλῶν ἰθαγενῶν ἀχθοφόρων, καταγινόνταν νὰ γεμίσῃ τὴς ἀδειανῆς καρβουναποθήκης. Κι' ἀφοῦ τελείωσε αὐτὴ ἡ ἐργασία, εἶχαν ἀρχίσει νὰ πλένουν τὰ καταστρώματα, νὰ καθαρίζουν τὰ κανόνια, νὰ βάζουν ἀπέξω τὸ σκάφος, νὰ εὐπρεπίζουν ὅλο τὸ καράβι.

Ὁ πλοίαρχος τῆς «Ἡρας» Μανκαρύ, παλαιὸς καὶ πολὺπειρος ναυ-

τικός, δυὸ κανόνες τηροῦσε ἀπαράβατα: πρῶτο, ἀνάγκαζε τοὺς ναυτεσ του νὰ δουλεύουν νύχτα-μέρα ὅσον καιρὸ τὸ πλοῖο ἦταν ἀγκυροβολημένο· καὶ δεύτερο, δὲν τοὺς πλήρωνε τοὺς μισθοὺς παρὰ τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχώρησής. Ἔτσι οἱ ναυτεσ δὲν ἔδωκαν νὰ διασκεδάσουν, νὰ μεθοκοποῦν καὶ νὰ ξεδεύουν τὰ λεφτά τους, παρὰ τὰ ἔστελναν ὅλα σχεδὸν στοὺς δικούς τους. Τοὺς ἔκανε λοιπόν, καὶ χωρὶς νὰ θέλουν, καλοὺς γιούς, καλοὺς ἀδερφοὺς, καλοὺς πατέρες...

Κι' ἦρθε ἡ μεγάλῃ ἡμέρα τῆς πληρωμῆς. Ἀπὸ τὸ πρῶτ, ὁ λογιστὴς τοῦ πλοίου, ἕνας κομπὸς καὶ μυρωδάτος νέος, ὁ κ. Γίλμπερτ, βγήκε ἔξω μὲ τὸ ξύλινο χρηματοκιβώτιό του, σερευμένο μὲ μετὰλλινὰ ἐλάσματα, νὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν Τράπεζα ὅσα χρήματα χρειαζόταν. Σὲ μιὰ ὥρα εἶχε γυρίσει.

— Ὁ παρὰς ἦρθε! ὁ παρὰς ἦρθε!

Σὲ δυὸ δευτερόλεπτα ἡ εἰδηση διαδόθηκε σ' ὅλο τὸ πλοῖο. Στὴ χαρὰ τῶν ναυτῶν, ἡ μόνῃ ἀπογοήτευση ἦταν ποὺ, τὴν ἄλλῃ μέρα, δὲν θὰ τοὺς ἀφῆσαν νὰ βγοῦν ἔξω παρὰ μόνο γιὰ δυὸ ὥρες. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ ἔχασαν κατὰ τὸ μεσημέρι, ὅταν τὸ ἀγγλικὸ ἀτμόπλοιο Δε κ κ ἄ ν, προερχόμενο ἀπὸ τὴν Καλκούττα, μπήκε στὸ λιμένα τῆς Σαίγκον. Ὅλοι μαζεῦθηκαν στὸ κατώστρωμα καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ μεγάλῃ περιέργεια τίς διάφορες μανούδρες, σὰ νὰ τὰν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τους ποὺ ἔδλεπαν βαπόρι νὰγκυροβολῇ.

Ζ'.

Στὴν παγὼδα τῆς Φάλαϊνας

Μόλις ἐγκαταστάθηκε στὸ Ξενοδοχεῖο τοῦ Ταϊβάνγκ, στὴν προκουαία, ὁ κ. Κλοακέν, ἀνῆσυχος, ζήτησε νὰ μάθῃ τί μέσα συγκοινωνίας ὑπῆρχαν μὲ τὴν ἐπάνω Καμιβόδη. Καὶ τὸν πληροφόρησε ἀμέσως ὁ ἴδιος ὁ κ. Ταϊβάνγκ, Ἀναμίτης πολιτισμένος, μαθητὴς ἄλλοτε τῆς Σχολῆς τῶν Ξεναγῶν, ποὺ ἤξερε καλὰ τὸν τόπο του.

— Θέλετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν ἐπάνω Καμιβόδη; τοῦ εἶπε. Τίποτα εὐκολώτερο. Κανονιφόρα τοῦ Κράτους διαπλέουν δυὸ φορές τὸ μῆνα ὅλους τοὺς ποταμούς τῆς ἐπαρχίας.

— Καὶ φεύγει τώρα-γρήγορα κανένα;

— Μετὰ ἕξ ἡμέρες. Θὰ σὰς ἀρέσῃ πολὺ. Δὲν ὑπάρχει ἀπλούστερος καὶ ἀνετώτερος τρόπος νὰ ταξιδεύῃ κανεὶς σὲ χώρα θερμὴ σὰν τὴ δική μας.

— Καὶ θὰ μπορέσω νὰ φθάσω ὡς τὰρχαῖα ἐρεῖπια;

— Θὰ πλησιάσετε ἀρκετά. Δὲν θὰ

ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ζ'.—Ὁ θυμὸς τοῦ Ἀη-Βασίλη

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ὁ Μπέμπης εἶδε ἕνα ὠραῖο ἀγοβασιλιάτικο δέντρο, μικροῦλι καταπράσινο καὶ στολισμένο σ' ὅλα του τὰ κλαδιά μὲ κόκκινα καὶ γαλάζια κεράκια, καὶ μὲ μπαλλίσες χρυσῆς κι' ἀσημένιες, ποὺ κρεμόνταν σὰν καρποί. Ἐπειτα, μέσα στὸ καθαρισμένο τζάνι, κι' ἀπάνω ἡ δίπλα στὰ παπουτσάκια, ἕνα σωρὸ πακέτα καὶ πακετάκια, τυλιγμένα μὲ χρωματιστὸ χαρτί καὶ δεμένα μὲ χρυσὸ σπάγγο.

Τὰ δῶρα! Καλὰ τὸ εἶχε πῆ αὐτός, πὼς ὁ Ἀη Βασίλης θὰ πέρασε κιόλα. Νὰ πέρασε καὶ τοὺς τάρριξε ἀπὸ τὴν καμινάδα. Μὰ... ἦταν τάχα αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶχαν ζητήσει;

Ὁ Μπέμπης θάχε τὴν τρουιμέττα του καὶ τὴν ἀρκουδίτσα του; Ἡ μήπως ὁ Ἀγγελος μὲ τὸ ἄστρο δὲν τοῦ ἔφεγγε καλὰ κι' ὁ Ἀη Βασίλης ἔκαμε λάθος στὰ πακέτα;

Αὐτὸ ἤθελε τώρα νὰ ἰδῇ τὸ Σκαλιστήρι. Ἀλήθεια, φοβόταν, δὲν τολμοῦσε νὰ παραπλησιάζῃ τὸ τζάνι, ν' ἀγγίσῃ τὰ πακέτα, νὰ τὰ σκαλίσῃ, γιατί θυμόταν τὴν ἀπαγόρευση. Ἀλλὰ δὲ βαριέσαι! Ποιὸς θὰ τὸν ἔβλεπε; Ὅλοι στὸ σπῖτι κοιμόνταν. Κι' ὁ Ἀη-Βασίλης θάχε φύγει, νὰ οἷξῃ δῶρα κι' ἄλλοι.

Μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα πῆρε δάρος, ζύγωσε, ἔσκυψε κι' ἄρχισε νὰ πασπατεύῃ τὰ πακέτα...

«Ἀ, νά!... ἔλεγε μέσα του καθὼς τὰ πασπατεύε ἕνα-ἕνα. Σ' αὐτὸ, χωρὶς ἄλλο, εἶναι τὸ κουτάκι μὲ τὰ ξυλάκια ποὺ ζήτησε ἡ Μπέμπα... Νὰ κι' ἡ ραφτομηχανή της, τὴν πιάνω... Ἀ, ἔδῶ εἶναι ἡ τρουιπέττα μου, νὰ τη!... Μπά, μπά! νὰ κι' ἡ ἀρκουδίτσα μου!... Τί χαρὰ μου! Ἀ, θὰ τὴν ἰδῶ!...»

Δὲν μπόρεσε νὰ βασιλιάξῃ. Πῆρε τὸ πακέτο, πῆγε στὸ τραπέζι, τὸ ἔλυσε, τὸ ξετύλιξε καὶ ἡ ἀρκουδίτσα παρουσιάστηκε.

Τί ὁμορφ! Εἶχε ἄσπρη γουνίτσα ἀληθινή, μαῦρα ματάκια, σκεπασμένα σχεδὸν ἀπὸ τίς μεγάλες της τρίχες, κόκκινη γλωσσίτσα, κι' ἕνα κλειδάκι χρυσό, κρεμασμένο ἀπὸ τὸ λαιμὸ της μὲ γαλάζια κορδελλίτσα. Πίσω στὴ ράχη της, ὁ Μπέμπης ἀνακάλυψε μιὰ τρουπίτσα. Ἦξερε αὐτὸς ἀπὸ παιγνίδια. Γρήγορα-γρήγορα ἔβαλε τὸ κλειδάκι στὴν τρουπίτσα, τὸ γύρισε, τὸ γύρισε πολλὰς φορές, καὶ νά! ἡ ἀρκουδίτσα ζωντάνεψε! Σηκώθηκε στὰ πισινὰ της πόδια κι' ἄρχισε νὰ χορεύῃ μὲ τὸ ρυθμὸ μιὰς γλυκειᾶς, σιγανῆς μουσικουλᾶς ποὺ ἔπαιζε μέσα της...

Ὁ Μπέμπης χάσκηε πολὺ, ἀλλὰ καὶ τρώμαξε. Ἀν ἄκουγε κανεὶς τὴ μουσική καὶ ξυπνοῦσε;... Καὶ νά, μιὰ στιγμὴ ἄκουσε μιὰ πόρτα νὰ τρίξῃ. Ζάρωσε σὲ μιὰ γωνιά καὶ περιμένε... Ἀλλὰ ὄχι, ἦταν ὁ ἀνεμος... Ἦσυχασε, κι' αἶμα ἡ ἀρκουδίτσα ἔπαψε τὸ χορὸ, τὴν ξανατύλιξε μὲ τὸ χαρτὶ ὅπως μπόρεσε, τὴν ξανάδεσε ὅπως-ὅπως, καὶ τὴν ἔβαλε πάλι στὸ τζάνι.

«Φνάει, εἶπε μέσα του τὴν τρουιπέττα πιά τὴ βλέπω αὐριο. Μήπως τώρα θὰ μποροῦσα νὰ τὴν παῖξω; Ὅλοι θὰ ξυπνοῦσαν...»

Καὶ ξαναγύρισε γρήγορα στὸ κρεβάτι του, χωρὶς νὰ θυμηθῇ, ἀπὸ

τη βία και τη χαρά του να σβύση και το ηλεκτρικό...

Όταν ξύπνησε το πρωί, — κι' η Μπέμπα μαζί του — μπήκαν στην κάμαρα ο μπαμπάς κι' η μαμιά.

— Καλημέρα, παιδιά! τους είπαν. Με γεια ο καινούργιος χρόνος! Έλάτε να ιδείτε τα δώρα που σάς έφερε ο Άη-Βασίλης!

Τα παιδιά ντύθηκαν γρήγορα και πήγαν στην τραπεζαρία. «Και πού νάξεραν πώς εγώ τα είδα!» συλλογιζόταν πονηρά ο Μπέμπης. Με μεγάλη του όμως έκπληξη, έβλεπε τώρα πώς δεν υπήρχε στο τζάκι ούτε το πακετάκι με την τρουμπέτα, ούτε το πακέτο με την αρκουδίτσα. Κι' ενώ η Μπέμπα, καταχαρούμενη, πήρε τη ραφτομηχανίτσα της και το κουτί με τα ξυλάκια, στο Μπέμπη έδωσαν έν' άλλο πακετάκι, μικρό, κακορίζικο, που τη νύχτα δεν το είχε ιδεί καθόλου.

— Αυτό το δώρο σου έφερε σένα ο Άη-Βασίλης! του είπε σοβαρά ο μπαμπάς.

Ο Μπέμπης το άνοιξε σαστισμένος και βόηκε μέσα ένα χαρτίνο καραγκιόζη με ξύλινη σφυρίχτρα κι' ένα μικροσκοπικό τόπι — όλα παιχνίδια της πεντάρας. Υπήρχε όμως κι' ένα χαρτάκι που έγραφε τ' ακόλουθα: «Ο κύριος Μπέμπης άς μάθη άλλη φορά να μην είναι Σκαλιστήρι. Είδα καλά τί έκαμε τη νύχτα. Και θύμωσα πολύ. — Άη-Βασίλης».

Κόκκαλο ο κύριος Μπέμπης!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Την άνοιξη του 1770 άνεμος άγριος φύσηξε πάνω από τη σκιάδα γή.

Στήν άρχή ξεγέλασε τον κόσμο. Έμοιαζε με άερί δροσερό. Έρχότανε από το Βορρά, από τις χώρες του «ξανθοού γένους», που είχανε βάλει στο θρόνο το αυτοκρατορικό μιά δυνατή γυναίκα. Η Αίκατερίνα ή Μεγάλη θέλησε να βοηθήσει τη Έλληνική επανάσταση.

Ένας Έλληνας από τη Σιάτιστα της Μακεδονίας, λοχαγός στο ρωσικό στρατό, φίλος του στρατηγού Γρηγόρη Όρλώφ που εξαίρετικά τον συμπαθούσε ή Αίκατερίνα, κατάφερε με λόγια φλογερά να της παραστήσει πόσο μεγάλη δόξα θάπαρνε τ' όνομά της στους αιώνες, άν έστρεψε να προστατέψη τον πιό ήρωϊκό μιά και πιό βασανισμένο λαό της γής, στο σκληρό του άγώνα.

Τί καρδιόχτυπα, τί πήγαινε κι' έλα άρχηγών και δεσποτάδων, τί έλπίδες και δάκρυα ήταν — τέλη Φλεβάρη — φανήκανε πάνω στη θάλασσα την άνοιχτή τα φτερά των ρούσικων καραβιών... Όχι μονάχα του Μωριά οι άρχηγοί, μιά και της Ρούμελης και της Θεσσαλίας και της Κρήτης, χυμήξανε με τα παλληκάρια τους πάνω στις τούρκικες φρουρές.

Μιά βλα γίνανε χωρίς συνεννόηση, πρόχειρα, άστόχαστα, και ή δράση των Ρώσων στάθηκε, από στεριά και θάλασσα, τόσο άκανόνιστη, που οι Τούρκοι καταλάβαινε γρήγορα ότι δεν είχανε ν' αντικρύσουνε κίνδυνο σπουδαίο.

Πριν κάμουνε πάλι πανιά τα ρούσικα καράβια για τις κρουρές θάλασσες του τόπου τους, το αίμα των ραγιάδων χύθηκε ποταμός. Η καρδιά του Μωριά, ή άχυρή Τρίπολη, παραδόθηκε στις φλόγες.

Βλέποντας ο κόσμος απ' τα γύρω χωριά την πρωτεύουσα να καίγεται, πήρε λαχανιασμένος δρόμο κατά τα βουνά και τα δάση, άφίνοντας πίσω πρόβατα, σπιτία, βιός. Οι άντρες κρατάγανε σφιχτά στον κόρφο γρόσια και χρυσάφια. Έδω και κεί, κάποιος έσήκωνε σφιχτοδεμένο μπόγο ή στρωσίδια για τόν πικρό ύπνο του μαύρου κατατρεγμού. Οι γυναίκες σφίγγανε στην άγκαλιά τα παιδιά τους και δλοένα δρμηνεύανε:

— Σώπαίνε, μαννούλα μου... Άν βγάλης άχνά, χαθήκαμε. Περπατάτε σιγά... άν μάζ άκούσουνε οι Τούρκοι, πάμε δλοι!

Την ήμέρα κρύβονταν σε σπηλιές, κρατώντας και την άνάσα τους άκόμα. Ός τις κρυφώνες τους έφτανε ή βοή του χαλασμού, τα ξεφωνητά, οι ντουφεκιές. Και τη νύχτα παίρνανε μαζί με τ' άγρίμια τους λόγγους, διαβαίνανε ποτάμια, φαράγγια, ματώνανε τα πόδια τους στους άγριους γκρεμούς.

Προχωρούσανε με τα χείλια σφιγμένα, με τα κορμιά γεμμένα μπρός, άνοίγανε το βήμα όσο μπορούσανε πιό μεγάλο. Θέλανε να φτάσουνε μακριά από τόν τόπο της σφαγής, θέλανε να ζήσουνε, να μην κατεβούνε στον Άδη σέρνοντας πίσω τις άλυσίδες της σκλαβιάς.

Λαμπρή! Η γή γεμάτη χαμομήλι, ο ούρανός γεμάτος άστέρια. Κατηφορίσανε στον κάμπο της Μεσσηνίας. Σταθήκανε στη Μπούγα, άνά-

μεσα στο Μελιγαλά και το Διαβολίτσι, κοντά στο ποτάμι. Πριν βγή ο ήλιος κρυφτήκανε, και τη νύχτα ξαναπήραν το δρόμο, πεινασμένοι, βασανισμένοι.

Μιά το πιό μεγάλο μαρτύριο απ' όλους το πέρναγε ή «καπετανίσσα». Έτοιμόγεννη, συλλογιζότανε ότι της ήτανε γραφτό να φέρη στον κόσμο παιδί δξω απ' το σπίτι της και τα καλά της, μέσα στα ρουμάνια τ' άγρια, μέσα στον κατατρεγμό και τη φευγάλα. Και κατά το χάραμα της δεύτερης μέρας της Λαμπρής, πάνω σε στρώμα από χαμόκλαδα, και στον ήσυχό μιά θεόρατη βλάνιδιάς, σε μιά πλαγιά στο Ραμαβούνι, γεννήθηκε ο Κολοκοτρώνης.

Όχι σε κάμαρα κλεισμένη, μιά σε φήλωμα που ο άέρας μύριζε θυμάρι, πήρε την πρώτη άνάσα. Οι φλόγες της Τρίπολης ήτο το πρώτο φώς που αντίκρουσε. Η βοή απ' τ' άρματα γέννηκε πρώτο ναούρισμα του. Τα κλάματα κι' οι κατάρες για τόν Τούρκο ή πρώτη ανθρώπινη φωνή που άγγιξε τ' αυτιά του.

Τό γάλα της μάννας του είχε κόψει από τη λύπη, και σαν τόν έβάζανε να πιη, γύριζ' άλλου το πρόσωπό του. Δεν το δέχτηκε παρά μονάχα σαν τόν έθήρισε ή πείνα.

Πήγανε τα συχαρίκια στον παππού πουχε πολεμήσει με δλη την ήλικία του και σε τοότο τόν ξεσηκωμό.

— Άγοράκι έκαμ' ή καπετανίσσα! Κούνησε το κεφάλι πικραμένος.

— Ούτε και τα δικά του τ' άγγόνια δέ θά δοüne λευτεριά, εϊπε με τρεμουλιαστή φωνή.

Δέν τδβαζε με το νού ότι το μωρό που έφτασε στον κόσμο κυνηγημένο μέσ' απ' την κοιλιά της μάννας του, θά στεκόταν ύστερ' από πενήντα χρόνια κατάντικου στον τύραννο, πρώτος άρχηγός του μεγάλου άγώνα, καθαλάρης, νικητής.

Τ' όνομα που δώσανε στο μωρό, Θόδωρος, ήταν καινούργιο στη φαμίλια, άλλος δέν τδχε πριν. Μά έτσι λεγότανε ένας από τους άδερφούς του Όρλώφ, που μιλούσε πολύ για την άγάπη του στην άρχαία Έλλάδα και είχε κερδίσει μεγάλες συμπάθειες στο λαό. Όσοόσο ή επανάσταση έσδυσε μ' δλη τη γενναία αντίσταση άρχηγών και παλληκαριών, μ' δλο που δέν τους λείφανε και νίκες.

Σε μιά από τις μικρομάχες, σκοτώθηκαν δυο άδέρφια του γερο-Γιάννη Κολοκοτρώνη. Μά δέ γλύτωσε στο τέλος και ο ίδιος. Αίχμαλωτίστηκε, πέθανε μαρτυρικό θάνατο. Η πονεμένη φαμίλια πέρασε κρυφά κρυφά στη Μάνη τη δυνατή, την δ-

λόσπαρτη με κάστρα, που άρχηγοί παλληκαριών και μ' αυτούς ο Κώστας Κολοκοτρώνης είχανε χτίσει για να ξεκαθαρίζουνε τους λογαριασμούς τους με τόν έχθρό.

Η καπετανίσσα, με δλη τη λεβεντιά της, μπήκε σκυφή, άφανισμένη από τόν κόπο και τη λύπη, στο νέο της σπίτι. Τί άγριο που ήτανε!.. Θυμήθηκε τα γελαστά της παραθυσία που στα πεζούλια τους άνθίζανε γαρύφαλλα... Στόν ήσυχό της κληματαριάς που έπιανε τη μισή αυλή, λογάριάζε, λίγον καιρό πριν, πώς θά κοίμιζε το μωρό της σά θά δυνάμωνε το λιοπύρι.

Και τώρα;

Σφίγγοντας το παιδί στην άγκαλιά άφησε τα μάτια της να τρέσουνε πάνω στα μάγουλά του τα τρυφερά. Μά τη στιγμή που το ταλαιπωρημένο μωρό άρχισε να σουρώνη κι' αυτό το χειλάκι του για κλάμα, ή μάννα χαμογέλασε. Σκούπισε τα βλέφαρα, σήκωσε το κορμί της και άρχισε γλυκά να το μιλή:

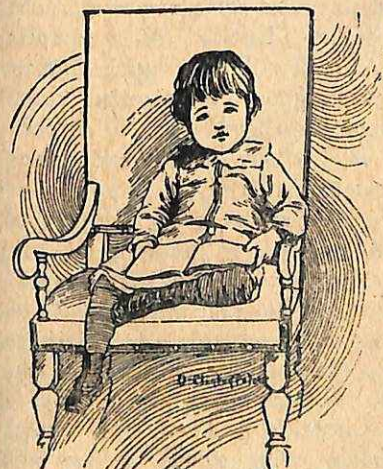
— Σώπα, καρδιά μου... σώπα, λεβέντη μου... Νά, βλέπεις; Σ' έφερ' απ' τα τώρα σε κάστρο, για να μάθης να πολεμάς...

Μιά συγγένισσα έδεσε άνάμεσα σε δυο αντικρουστά δοκάρια μιάν άντρομίδα. Ήτανε ή κούνια του μικρού. Τόν ακούμπησε τρυφερά ή μάννα του, και καταπίνοντας τ' άναστενάγματα άρχισε με τις άλλες γυναίκες να αιάζει το καινούργιο της νοικοκυριό.

Άνοίγοντας ένα μπόγο έβγαλε πρώτα-πρώτα ένα μεγάλο εϊκόνησμο και το κρέμασε στον τοίχο. Άνάψανε και καντήλι. Ο τόπος ήμέρεψε. Και την ώρα που το χάραμα άγκάλιαζε τα τείχια τα βαριά και πληγωμένα από τις μάχες, ο ύπνος έπεφτε γλυκός πάνω στα βλέφαρα των κατατρεγμένων.

Από την «Παιδική Βιβλιοθήκη» Έλευθερουδάκη, Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

ΕΙΡΗΝΗ ΓΑΛΑΝΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

16. — ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΕΣ (*)

Κι' άπαντά:

— Μάλιστα, κυρίες μου. Έγώ είμαι δλάκερη. Τί άγαπάτε: Ποιές είσαστε;

Οι ξένες κυρίες άπορούν λιγάκι με τόν τρόπο και με το ύφος της «φημισμένης» κυρίας Άδαμίδη δέν μπορούν όμως νάμφιδάλλουν πώς είναι αυτή, και της λένε ποιές είναι και για τί πήγαν στο σπίτι της.

— Μεγάλη ευχαρίστηση! άπαντά ή Μαριγώ, που στο μεταξύ παίρνει θάρρος κι' άποφασίζει να παίξη την κυρία με τα δλα της. Όρίστε, περάστε, καθήστε!

Κάθονται κι' οι τρεις στο σαλόνι κι' άρχίζουν την κουέντα. Οι ξένες κυρίες ρωτούν τη Μαριγώ, που την παίρνουν πάντα για την κυρία Άδαμίδη, πώς περνά τις ώρες της στην έσοχή, τί βιβλία διαβάσει, τί κομμάτια παίζει στο πιάνο, τί ζωγραφίζει τώρα ο άντρας της και τα λοιπά. Η Μαριγώ, έννοείται, σάν άγράμματη κι' άμόρφωτη που είναι, άπαντά άλλα των άλλων, τα κάνει θάλασσα. Άξαφνα της λένε:

— Ο άντρας σας, κυρία μου, είναι πολύ μεγάλος ζωγράφος!

Κι' ή Μαριγώ άπαντά:

— Ά, όχι και πολύ μεγάλος! Είναι δέν είναι τριανταπέντε χρονών!

Βλέπουν μιά ζωγραφιά στον τοίχο και τη ρωτούν:

— Αυτό είναι του Ίακωβίδη; (δηλαδή ή ζωγραφιά αυτή είναι έργο του ζωγράφου Ίακωβίδη;)

Κι' ή Μαριγώ άπαντά:

— Καλέ, ποιανού Ίακωβίδη; Δικό μας είναι!

Τέτοια ένα σωρό. Οι ξένες κυρίες κάθε τόσο κοιτάζουνται, άπορούν. Αυτή είναι ή ξακουστή κυρία;

Και δέν ξέρουν τί να όποθήσουν...

Επιτέλους ή κυρία Άδαμίδη—ή άληθινή κυρία Άδαμίδη—γυρίζει από την πόλη. [Και μένει κατάπληχτη, βλέποντας στο σαλόνι της δυο ξένες κυρίες και την καμαριέρα της να κάθεται μαζί τους ντυμένη σάν κυρία!

— Μαριγώ! φωνάζει τί είν' αυτό;

Οι ξένες κυρίες σαστίζουν κι' αυτές, μιά και καταλαβαίνουν.

Η Μαριγώ πέφτει στα πόδια της κυρίας της:

— Συχωρέστε με, κυρία, λέει. Έβαλα για δοκιμή το φουστάνι σας...

Έκείνη την ώρα ήρθαν αυτές οι κυρίες... Τά έχασα... ντράπηκα να

(*) Η άρχή αυτού του κεφαλαίου δημοσιεύθηκε στο προηγούμενο.

τους πω πώς είμαι εγώ και τις δέχτηκα σά να ήμουν έσεις... Τό μέτανωισα όμως, γιατί μου έλεγαν κάτι πράματα που μου φάνονταν κινέζικα και δέν ήξερα τί να τους πω. Ά, δέν είναι καθόλου εύκολο να κάνη την κυρία μιά άγράμματη καμαριέρα σάν και μένα!

— Καλά, καλά, λέει ή κυρία Άδαμίδη χαμογελώντας. Άφού το κατάλαβες, σε συχωρώ. Πήγαινε τώρα να βγάλης το φόρεμά μου και να βάλης την ποδιά σου και τη σκούφια σου.

Και γυρίζοντας στις κυρίες.

— Συχωρέστε τη και σεις, πρόσθεσε. Η καυμένη ή Μαριγώ δέν ήξαιρε άκόμα πώς ούτε το ράσο κάνει τόν παπά, ούτε το φόρεμα την κυρία.

Η Δώρα έπαιζε τη Μαριγώ. Και με το φόρεμα που της είχαν κάνει ξεπιτηδες—γιατί που να βρεθί μεγαλιστικό φόρεμα στο μόλι της!—ήταν μιά κυρία μικρομεγάλη νοστιμώτατη. Έχτός που έλεγε καθαρά και φυσικώτατα τα λόγια της—σά να κουβέντιαζε σαλήθεια—και που έκανε στην έντέλεια τη φωνή και την προφορά μιάς χωριατοπούλας καμαριέρας, έπαιζε και με το πρόσωπό της, έδειχνε τα συναισθήματά της με την έκφραση που έδινε στη φυσιογνωμία της.

Έβλεπες δλο της το καμάρι, όταν κοιταζόταν στον καθρέφτη με το φόρεμα της κυρίας της κι' δλη της την στενοχώρια, όταν βρέθηκε άξαφνα, έτσι ντυμένη, μπροστά στις ξένες έκεϊνες κι' δλη της την άμηχανία, όταν τη ρωτούσαν τα «κινέζικα» και δέν ήξερε τί ναπαντήση. Ήταν πολύ άστεία. Όσοι ήταν στις δοκιμές, ξεκαρδίζονταν μαζί της από τα γέλια.

Μά και τάλλα κορίτσια, — κι' ή Αντιγόνη που έκανε την κυρία Άδαμίδη, κι' ή Νίτσα κι' ή Σοφία, που έκαναν τις ξένες κυρίες—έπαιζαν, όχι βέβαια σάν τη Δώρα, μιά άρκετά καλά κι' αυτές. Κι' έκεϊνο τάπόγεμα, που ήταν ή τελευταία δοκιμή, οι μεγάλοι που την παρακολουθούσαν, μιλούσαν για τα παιδιά με θαυμασμό.

Τί γρήγορα που μεγαλώνουν τώρα τα παιδιά! έπε μιά μητέρα. Ίδέστε αυτά τα κορίτσια. Τόσο μικρά, και παίζουν σά μεγάλες!

— Ε, πάει ο καιρός που τα παιδιά γεννιόνταν με κλειστά μάτια σάν τα κουτάδια! έπε γελώντας ένας πατέρας.

— Αυτό είναι ύπερβολή, έπε μιά

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

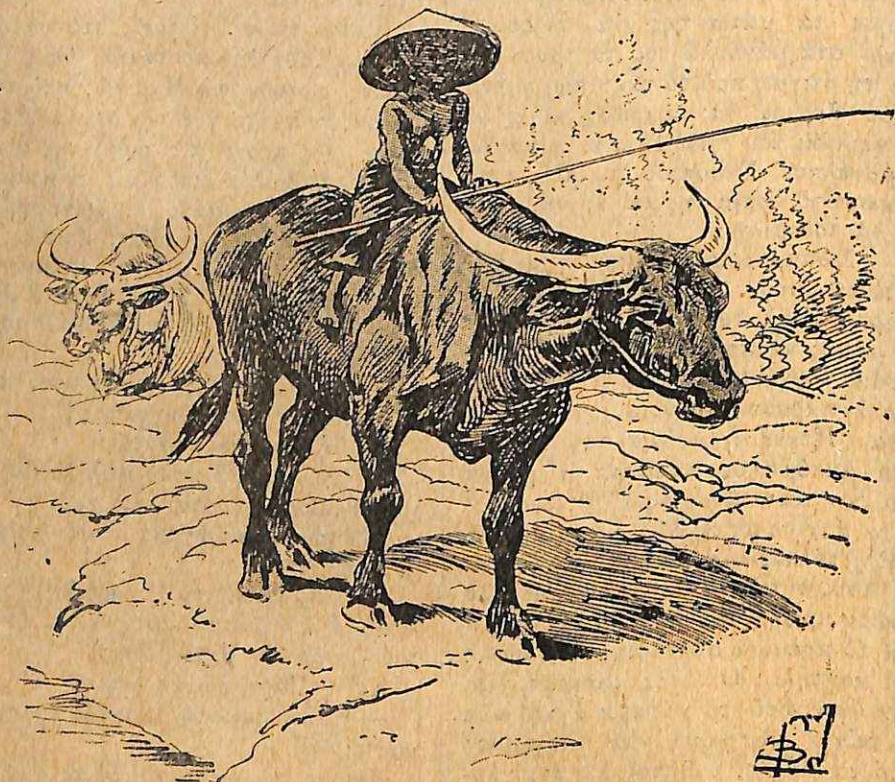
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχει από το προηγούμενο —

Υστερα από την περιλάμπρη αὐτὴ νίκη ὁ Τάο-Μόγκ-Λού υἱοθέτησε τὸν Νγκουγιέν. Ἀνεγνώριζε ὅτι σ' αὐτὸν χρωστοῦσε τὸν θρίαμβό του καὶ εἶχε σκοπὸ ὅταν μεγάλωνε νὰ τὸν κάνῃ πρωτοπαλλήκαρό του.

Τὸ παιδί αὐτό, προικισμένο μ' ἐξαιρετικά χαρίσματα, φαινόταν πρωρισμένο γιὰ μεγάλες πράξεις καὶ οἱ διάφοροι μάντιες δὲν ἔλειψαν νὰ τοῦ προφητεύσουν ἕνα μέλλον λαμπρὸ καὶ ἔνδοξο.

θρούς του. Νικήθηκε ἀπὸ τοὺς Γάλλους, μὰ ὁ Νγκουγιέν, ποὺ δὲν ἦταν ἀκόμα οὔτε εἰκοσιδύο χρονῶν καὶ εἶχε σ' ἀλήθεια πολέμησιν ὅταν λιοντάρι, ἀρνήθηκε νὰ τὸν ὑπακούσῃ καὶ νὰ κολοιούσῃ τὴ παράδειγμά του παρὰ δίδοντας τὰ δῖπλά στοὺς λευκοὺς. Ὁ νεαρὸς ἀντάρτης προτιμοῦσε νὰ συνεχίσῃ τὴν πολεμική του, δόξα καὶ νὰ βγάλῃ ἀληθινὸν τὸν θρόνο ποὺ εἶχε δημιουργηθῇ γύρω ἀπὸ τὸ ἄτομό του· ὅτι δηλαδὴ ὁ Ἀνναμίτης ὁπλάρχηγός τοῦ εἶχε χαρίσει τὴν

Ὁ μικρὸς Νγκουγιέν ὁδηγοῦσε τὰ πατριὰ του βώδια στὴ βοσκή. (Σελ. 134, στ. β').

Ἐντωμεταξὺ ὁ Τάο-Μόγκ-Λού ἔστειλε τὸν Νγκουγιέν νὰ σπουδάσῃ στὸ Χανόι καὶ κατόπιν στὸ Σαϊγκόν. Τὴν ἐποχὴ λοιπὸν ποὺ οἱ Γάλλοι κατέλαβαν τὸ Τογκίνιο ὁ ἥρωάς μας ἦταν ἀκόμη σπουδαστής. Καὶ προτοῦ προφθάσῃ νὰ πάρῃ τοὺς τίτλους τοῦ τὰ ν - σί, (πτυχιούχου) καὶ τοῦ τὰ ν - χ ὁ α (διδάκτορος), τὸν ἐφώναξαν βιαστικὰ στὴν πατρίδα του. Ὁ Λού τὸν χρειαζόταν.

Ἐνα κοινὸ μῖσος, τὸ μῖσος ἐναντίον τῶν λευκῶν, ἔνωσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη Μαῦρα καὶ Κίτρινα Λάβαρα. Κινέζοι καὶ Ἀνναμίτες πολεμοῦσαν τώρα γιὰ τὴν ἴδια ἰδέα. Μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ Νγκουγιέν ὁ Τάο-Μόγκ-Λού συμμάχησε μὲ τοὺς παλιούς ἐχ-

περίφημη πέτρα Τί-Σόγκ ποὺ ὁποῖος τὴν ἔχει ἐπάνω του δὲν φοβάται οὔτε τὸ φαρμάκι, οὔτε τὸ μαχαίρι, οὔτε τὰ βόλια. Ἐπειτα, οἱ συμμορίτες τοῦ Λού δὲν εἶχαν καμμιά διάθεση νὰ παρατήσουν τὸ τουφέκι γιὰ νὰ πιάσουν τὴν βουκέντρα, καὶ ἔτρεξαν ὅλοι νὰ ἐνωθοῦν κάτω ἀπὸ τὴ σημαία τοῦ Νγκουγιέν.

Καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν μπορούσε νὰ δίνη μάχης μὲ τοὺς Γάλλους, ὁ νεαρὸς ἀντάρτης ἄλλαξε τακτική. Ἀρχισε τὸν κλεφτοπόλεμο ἐπάνω σ' ἄγρια βουνὰ καὶ σ' αἰετὰ ἀδιαπέραστες λαγκαδιὰς ὅπου κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν κυνηγήσῃ καὶ οὔτε νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ. Γιατὶ ὁ Νγκουγιέν ἐγνώριζε κάθε κρυφώνα καὶ κάθε

πέτρα, ἐνῷ οἱ Γάλλοι χάνονταν σὲ κάθε βῆμα.

Τίποτε δὲν ἦταν πιδ ἐξαντλητικό, τίποτε πιδ ἀποκαρδιωτικό ἀπὸ τὰ ἄσκοπο καὶ ξεθεωτικά αὐτὰ κυνήγια σ' ἕνα τόπο ἐρημωμένο καὶ ἀφιλόξενο. Οἱ δύστυχοι Γάλλοι στρατιῶτες ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ δροσίξουν τὴ δίψα τους μὲ τὸ πρασινομένο νερὸ ἀπὸ τίς ριζοφυτεῖες ἢ στὰ μολυσμένα ρυάκια τῶν βουνῶν, νὰ κοιμοῦνται μέσ' στὰ ἔλη ἐνῷ ριγοῦσαν ἀπὸ τοὺς ἐλῶδεις, καὶ σὲ κάθε ἀνάπαυλα νὰ σκάβουν ὀλοένα καινούργιους τάφους γιὰ νὰ θάβουν καινούργιους νεκρούς. Ὅταν ὁ Νγκουγιέν περνοῦσε ἀπὸ κεῖ, τοὺς μετροῦσε αὐτοὺς τοὺς τάφους ὅλος χαρὰ, γιατί ἔδειχναν τὴ δύναμη του καὶ κέντριζαν τὸ ζῆλο τῶν δικῶν του.

Ὅσῳ ὁ Τάο-Μόγκ-Λού, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὴ συνθηκολόγησή του μὲ τοὺς Εὐρωπαίους καθόταν σὲ ἀπραξία, ἔδλεπε μὲ πολὺ κακὸ μάτι τὴ δόξα τοῦ παλιῦ τοῦ πρωτοπαλλήκαρου νὰ ἐπισκιάζῃ τὴ δική του. Καὶ ὅταν ἀληθινὸς Ἀσιάτης ποὺ δίχως καμμιά δυσκολία μπορεῖ ἀπὸ τὴ μεγαλύτερη ἀγάπη νὰ γυρίσῃ στὸ πιδ θανάσιμο μῖσος, ἀποφάσισε νὰ ξεπαστρέψῃ τὸν Νγκουγιέν.

Μὲ τί τρόπο; Τὸ πρόβλημα αὐτὸ δὲν τὸν ἀπασχόλησε καὶ πολὺν καιρὸ. Ἀφοῦ συμφιλίωθηκε φαινομενικὰ μαζὶ τοῦ, προσποιούμενος πὺς θέλει πάλι νὰ βγῇ σὲ πόλεμο μὲ τοὺς Γάλλους, ὁ Νγκουγιέν ἔλαβε ἀπὸ τὸν θετό του γιὸ τὴν ἄδεια νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὸ στρατόπεδό του. Μιὰ νύχτα λοιπὸν, μαύρη καὶ σκοτεινὴ, ὁ προδότης, ἀκολουθούμενος ἀπὸ μερικὸς συνενόχους του, πῆγε νὰ ἰδῇ τὸν Νγκουγιέν ποὺ τίς ἡμέρες ἐκεῖνες ἦταν στρατοπεδευμένος σ' ἕνα χωριουδάκι στὴν πλαγιά ἐνδὲς βουνοῦ. Οἱ Γάλλοι, εἰδοποιημένοι ἀπὸ τὸν Τάο-Μόγκ-Λού, θὰ περικύκλωναν μέσ' στὸ σκοτάδι τοὺς ἀντάρτες. Ὁ προδότης εἶχε συνεννοηθεῖ μαζὶ τους πὺς θὰ τῖναζε στὸν ἄερα τὴν καλύβα τοῦ Νγκουγιέν. Κι' αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἐφοδο.

ὑποψιάστηκε ἄραγε τίποτε ὁ Νγκουγιέν τὴν τελευταία στιγμὴ; Τοῦ πρόδωσε κανένας σύντροφος τοῦ Μόγκ τὰ σχέδιά τους; Ἡ ἐκρηγῆ ἐγένε κατὰ τὰ ξημερώματα καὶ ἡ ἐφοδος τὴν ἀκολούθησε ἁμέσως. Βρέθηκε μάλιστα μέσ' στὴ στήλη καὶ ἕνα πτώμα μισοκαρβουνισμένο καὶ ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ τὴν πόρπη τῆς ζώνης του ποὺ εἶχε τὸ μονόγραμμα τοῦ Νγκουγιέν. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κοντινότερου γαλλικοῦ φυλακείου λάβαινε,

μέσ' σ' ἕνα ὠραῖο καλαθάκι ἀπὸ φύλλα λατάνιας, ἕνα ἀνθρώπινο κεφάλι—τὸ κεφάλι τοῦ Τάο-Μόγκ-Λού. Τὸ μακάβριο αὐτὸ δῶρο τὸ συνώδευε καὶ μιὰ σημείωση γραμμένη μὲ τὸ χέρι τοῦ ἴδιου τοῦ Νγκουγιέν, καὶ ποὺ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια:

«Τέτοιο τέλος νὰ βρίσκουν πάντα οἱ ἀνάνδροι καὶ οἱ προδότες. Ὅσο

«Καὶ οἱ δύο τοὺς μαζὶ ἔφυγαν κρυφὰ καὶ κρύφτηκαν...» (Σελ. 151, στ. γ').

γιὰ μᾶς, ἡ πέτρα Τὸ-Σόγκ θὰ μᾶς φυλάγῃ πάντα καὶ ἀπὸ τοὺς κακοὺς Ἀνναμίτες καὶ ἀπὸ τὰ ἀπίστα σκυλιά, τοὺς Γάλλους.

Ἀσπρος Λύκος»

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ὁ Νγκουγιέν ἔδειξε στὸ πιδ ἀπίστευτο σημεῖο τὴν καταπληκτικὴ του τόλμη καὶ τὴν πονηριὰ του, εἶναι ὅταν καταλαβαίνον-

τας πὺς ἐπρεπε ν' ἀλλάξῃ τακτικὴ καὶ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τίς περιστάσεις, ἀποφάσισε νὰ καταθέσῃ τὰ δῖπλά καὶ νὰ ζητήσῃ συνθηκολόγησιν μὲ τοὺς Γάλλους.

Οἱ Γάλλοι γελάστηκαν. Πίστεψαν τοὺς ὅρκους του, βασίστηκαν σ' αὐτοὺς τοὺς ὁσχεύσεις του καὶ τὸν δέχτηκαν μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες. Τοῦ ἔδωσαν πρόθυμα ὅ,τι καὶ ἂν τοὺς ζήτησε, ὡς καὶ τὸν τίτλο ἀκόμη τοῦ μανδάρινου, καὶ τὴν ἄδεια νὰ κάνῃ ἕνα ταξίδι στὴ Γαλλία ὡς φιλοξενούμενος τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως.

Ὑστερα ἀπὸ ὀκτὼ μῆνες, ὁ Νγκουγιέν, ποὺ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ γίνῃ πολὺς θόρυβος γύρω ἀπὸ τὴν ὑποταγή του, ἀπὸ μετριοφροσύνη δίχως ἄλλο, γύριζε στὸ Τογκίνιο πληροφορημένος στὴν ἐντέλεια καὶ ἐνήμερος γιὰ ὅλα τὰ γαλλικὰ πράγματα. Εἶχε ἐπισκεφθεῖ τὰ φρούρια καὶ τὰ λιμάνια τῆς Γαλλίας, εἶχε παρευρεθεῖ στὰ γυμνάσια τοῦ στρατοῦ τῆς καὶ τοῦ στόλου τῆς, καὶ τέλος γινώριζε ἀκριβῶς πόσες ἦταν οἱ δυνάμεις ποὺ μπορούσε νὰ διαθέσῃ.

Φυσικά, οἱ δυνάμεις αὐτὲς ἦταν κολοσσιαῖες. Μὰ ὁ Νγκουγιέν εἶδε πὺς ἡ Γαλλία εἶχε νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ ἴδια τὰ συνορά της καὶ τῆς κυριώτερές ἀποικίες. Πόσο στρατὸ λοιπὸν μπορούσε νὰ διαθέσῃ γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ Τογκίνιο; Καὶ πόσους ἀνδρες χρειαζόταν ὁ Νγκουγιέν γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σταθῇ ἀντιμέτωπος στὰ γαλλικὰ στρατεύματα; Δεκαπέντε; Εἴκοσι χιλιάδες; Ἐ, τόσους θὰ μπορούσε νὰ τοὺς συγκεντρώσῃ. Δὲν ἦταν ἄξιός νὰ ξεσηκώσῃ τὸν ὄχλο καὶ νὰ μαζέψῃ χιλιάδες ἐπαναστάτες γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ Τογκίνιο ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῶν Γάλλων.

Τὸ σχέδιό ἦταν μεγαλεπήβολο. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ μπῇ σ' ἐκτέλεση. Ὁ Νγκουγιέν προδόθηκε σ' αἱ γαλλικὲς ἀρχὲς πρὶν προφθάσῃ νὰ κάνῃ τίποτε, καὶ τοῦτ', τὴ φορὰ ὅλα ἔδειχναν πὺς δὲν θὰ μπορούσε νὰ σώσῃ τὸ κεφάλι του. Μὰ τὸ καλὸ τοῦ ἀστὲρι τὸν ἔσωσε καὶ τοῦτ' τὴ φορὰ. Ἐνας ἀπὸ τοὺς φρουροὺς ποὺ τὸν φύλαγαν ἦταν παλιὸς τοῦ στρατιώτης. Τὸν βοήθησε νὰ δραπέτευσῃ, καὶ οἱ δύο τοὺς μαζὶ ἔφυγαν κρυφὰ καὶ κρύφτηκαν στὰ παλιὰ τοὺς λημέρια χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ τοὺς κυνηγήσῃ καὶ νὰ τοὺς τσακώσῃ, κανένας.

Ἀπὸ τότε πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀσπρου Λύκου ἦταν πάντα ἔακουστὸ στὸ Τογκίνιο. Πάνω ἀπὸ δέκα φορὲς τὸν εἶχαν πεῖ

ἄλλη κυρία. Ποτὲ τὰ παιδιὰ δὲν γεννιόνταν μὲ κλειστὰ μάτια. Στὸν καιρὸ μας ὅμως, εἶναι ἀλήθεια, ἀργοῦσαν νὰ μεγαλώσουν. Γιὰ πολλὰ χρόνια ἔμεναν παιδιὰ, μωρά. Ἰδέστε τα τώρα! Μιλοῦν, φέρνουνται, συζητοῦν σοδαρά, ὅαν τοὺς μεγάλους. Προδίδε οὗτος κόσμος, κυρίες μου!

— Δὲ βαριέσαι! ἔκαμε ἕνας ἄλλος κύριος. Ἐμένα μοῦ φαίνεται πὺς τὰ παιδιὰ εἶναι πάντα παιδιὰ. Ἡ ζωὴ σήμερα ἔχει ἀλλάξῃ. Ἡ παιδικὴ ψυχὴ ὅμως μένει ἡ ἴδια. Καὶ καλύτερα ποὺ μένει. Ἐμένα μοῦ ἀρέσουν τὰ παιδιὰ ὅταν εἶναι παιδιὰ!

Ἀξαφνα, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ἀκούστηκε μιὰ μεγάλη φασαρία. Κάποιο κοριτσάκι, μωρὸ βέβαια, ἔκλαιγε δυνατὰ καὶ φώναζε λόγια θυμωμένα. Ἐκλαιγε καὶ κάποιο ἄλλο παιδί, καὶ πολλὰ ἄλλα φώναζαν μαζί. Χωρὶς ἄλλο, γινόταν παιδοκαυγὰς. Δυὸ μικρὰ θάχαν πιαστῇ καὶ τὰ πιδ μεγάλη προσπάθειαν νὰ τὰ χωρίσουν καὶ νὰ τὰ μερώσουν.

Ἐτρεξαν ὅλοι στὸ σαλόνι ἐκεῖνο. Καὶ τί νὰ ἴδουν;

Τὸ κοριτσάκι, ποὺ ἔκλαιγε καὶ φώναζε σὰ μωρὸ, ἦταν ἡ Δώρα, ἡ πρωταγωνίστρια Δώρα, ποὺ ἔπαιζε τὴ Μαριγὼ σὰ μεγάλη! Καὶ τὰ εἶχε μὲ τὸν Τοτό, τὸν ξάδερφό της, ἐν' ἀγοράκι τῆς ἡλικίας της. Καὶ γιατί, νομίζετε; Γιατὶ ὁ Τοτός, ἀπλοῦστατα, εἶχε ἀνακαλύψῃ καὶ τῆς εἶχε φάει ἕνα γλυκό, ποὺ ἡ Δώρα τὸ εἶχε κάπου φυλαγμένο νὰ τὸ φάῃ αὐτὴ ὕστερ' ἀπὸ τὴ δοκιμὴ!

— Δὲ σὰς τόλεγα; εἶπε ὁ κύριος, ποὺ μιλοῦσε πρωτότερα, ἀφοῦ μὲ κόπο μέρωσαν καὶ συμβίβασαν τοὺς δυὸ μικροὺς μαλλωμένους. Τὰ παιδιὰ εἶναι πάντα παιδιὰ! Σὰν τὸ γάδο τοῦ μύθου, φοροῦν καὶ αὐτὰ λεοντῇ. Κάνουν τοὺς μεγάλους. Μὰ καμμιά φορὰ φουὰ ἄερας καὶ ἡ λεοντῇ πέφτει ὅπως στὸ μῦθο. Μὲ τὴ διαφορά μόνον ποὺ, κάτω ἀπ' αὐτὴ, δὲ βλέπουμε ἕνα χοντρογάδο, παρὰ ἕνα χαριτωμένο μικρὸ παιδί.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

— Ποὺ πάει τόσο νερὸ ποὺ κυλάει μέσ' σ' αὐτὸ τὸ ποταμάκι, εἶπε ἕνα παιδάκι στὴ μαμμὰ του, ἀπὸ τὴν ὁμορφὴ αὐτὴ ὅχθη ὅπου τὸ βλέπομε νὰ φεύγῃ; Ὁ δὲ τὸ ἴδουμε νὰ ξαναγυρίσῃ;

— Ὁχι, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα· τὸ ποταμάκι αὐτὸ φεύγει γιὰ πάντα μακριὰ ἀπὸ τὴν πηγὴ του. Καὶ τὸ νερὸ αὐτὸ στὸ ρεῦμα του εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς ζωῆς μας.

(Mme Tasty)

ΔΗΜ. ΚΟΚ.

σκοτωμένο και θαμμένο. Και πάνω από δέκα φορές είχε αναστηθεί από τον τάφο και είχε χτυπήσει τους Γάλλους. Έπ' εικόσιπέντε δόκλιηρα χρόνια έκανε τον αντίρτη και τίποτε δεν έδειχνε πως είχε κουρασθεί από αυτόν τον κλεφτοπόλεμο.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΛΑΣΣΙΚΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ

Στο δασάκι μου πήγα
Μοναξιά να χαρώ,
Δεν έγύρευα αυτούθε
Τίποτ' άλλο να βρω.

Σ' έν' απόσκιο του, βλέπω
Δουλουδάκι μικρό,
Σά ματάκι ήταν ώριο,
Σάν αστρί λαμπερό.

Σκύβω εϋτώς να το κόψω.
Μά μου λέει τρυφερά:
«Αν κοπώ, κι' ή ζωή μου
Θά σβυστή κι' ή χαρά».

Με τη ρίζα του άμέσως
Τό ξεχώνω και νά,
Στο χροσό μου περβόλι
Τό φυτεύω ξανά.

Στόν πιό ήσυχο τόπο
Φυτεμένο, πετῶ
Κλώνια κι' άνθια από τότε
Κι' όλο έμένα κοιτά,

(Από τό γερμανικό του Γκαίτε)
Δ. Ι. ΛΑΜΨΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΡΚΟΥΔΑ

Αγαπητοί μου,

ΕΙΔΑΤΕ σήμερα τί έπαθε ο Μπέμπης, τό Σκαλιστήρι; Έχασε την άρκουδίτσα του την άγιοθασιάλιτικη, θύμωσε ο Αη-Βασίλης και του την πήρε πίσω... Τό ίδιο άπάνω κάτω έπαθαν κι' οι Αθηναίοι, που ένα πρωί είχαν κι' έπαιζαν χαρούμενοι μιά μεγάλη άρκούδα. Κι' αυτή ήταν ψεύτικη, μά δεν τους την είχε φέρει ο Αη-Βασίλης, παρά ο γέρο-Χειμώνας με τὰ χιόνια του. Κι' είχε ρίξει πάρα πολλά, εκείνη τη νύχτα, στην Αθήνα. Τὰ κεραμίδια, οι ταρατσες, οι δρόμοι, βρέθηκαν τό πρωί σκεπασμένα μ' ένα παχύτατο άσπρο στρώμα. Κάποιος τότε, εκεί κάπου στην όδον Σταδίου, προικισμένος φαίνεται με πλαστικό ταλέντο, είχε την έμπνευση να φτιάση, στη μέση του πεζοδρομίου, μιά χιονίνη άρκούδα. Οι γείτονες τόν βοήθησαν όλοπρόθυμοι. Ο διπλανός παπουτοής έδωσε κόκκινο πετσί για τη γλώσσα της. Ένας φιλικατζής δυό μεγάλες χάντρες για τὰ μάτια της. Ένας άλλος χοντρό λουρί για τό λαιμό της. Και σε λίγο ή άρκούδα, ή μεγάλη άσπρη πολιχή άρκούδα—έμβλημα της ξαφνικής βα-

ρυχειμωνιάς—ήταν έτοιμη. Χαρά που την είχαν οι γείτονες! Μά κι' όσοι περνούσαν την όδον Σταδίου, στέκονταν, χάζευαν, έπαιζαν, έλεγαν ένα σωρό άστεία, γελοΐσαν. Η φήμη της άρκούδας διαδόθηκε γρήγορα κι' έρχονταν κι' από άλλες γειτονιές για να τη θαυμάσουν. Την πήραν μυρωδιά κι' οι φωτορεπόρτερ κι' έτρεξαν να την πάρουν με τη μηχανή τους για τίς έφημερίδες. Μωστό πανηγύρι τελοσπάντων ή χιονίνη άρκούδα, στην όδον Σταδίου, την πρώτη μέρα του χιονιού.

Αλλά... πως την έχασαν λοιπόν οι Αθηναίοι που τη χαίρονταν; Θύμωσε ο γέρο-Χειμώνας και τους την πήρε πίσω, τραδώντας τὰ σύννεφα του κι' άφίνοντας τόν ήλιο να τη λύσση; Α, μπά! Ίσα-Ίσα που ο γέρο-Χειμώνας την εϋνοούσε και την προστατεύε με τίς πιό χαμηλές του θερμοκρασίες. Μέρες θά μπορούσε να μείνη εκεί ή άρκούδα άπείραχτη. Αλλά θύμωσε... ο πόλισμαν.

Τ' είν' αυτά; φώναξε πησιάζοντας άγρια. Στο χωριό είμαστε; Χαλάστε τη γρήγορα!

Μά τι σάς κάνει; διαμαρτυρήθηκε ο γλύπτης της άρκούδας. Τρώει; Δεν έφαγε κανένα!

Εμποδίζει την κυκλοφορία του κόσμου στόν κεντρικώτερο δρόμο!

Ποιά κυκλοφορία; Σήμερα, με τό χιόνι, ποιός βγαίνει; Δεν βλέπετε; οι δρόμοι είναι σχεδόν έρημοι!

Μά έδω μαζεύεται κόσμος... Κόσμος που διασκεδάει. Αφήστε τη, κύριε πόλισμαν, είναι μιά χαρά ή άρκούδα μας!

Οι γείτονες, ο κόσμος, διαμαρτυρήθηκαν ζωηρά κι' ο πόλισμαν αναγκάστηκε να υποχωρήση. Αλλά σε λίγο ξαναγύρισε δριμύτερος. Και τό μεσημέρι, όταν έκλεισαν τὰ μαγαζιά

κι' έφυγε κι' ο γλύπτης για να φάη, ο θυμωμένος άστρυφλάκας βρήκε την άρκούδα άνυπεράσπιστη και, με τη βοήθεια δυό συναδέλφων του, τη διέλυσε εις τὰ έξ ών συνετέθη.

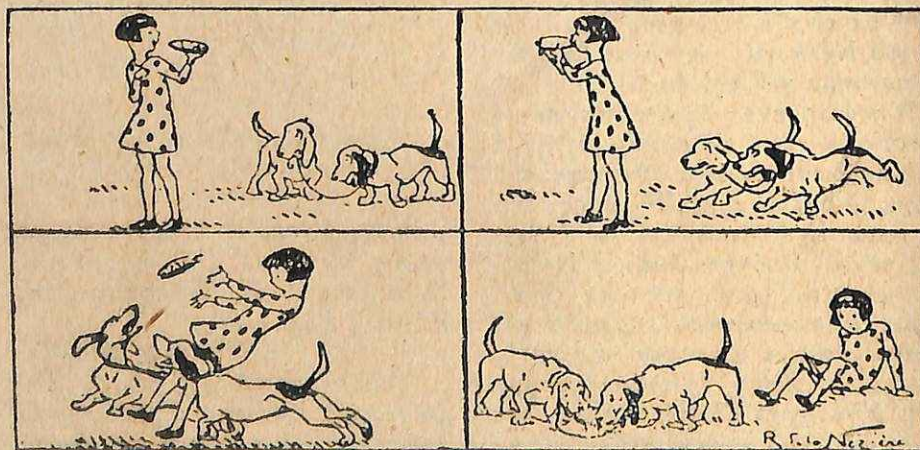
Αυτό ήταν τό τέλος της χιονίνης άρκούδας, που προξένησε τόση χαρά σ' όσους την είδαν τό κάτασπρο έκείνο πρωί. Μιά από τίς τόσες κι' αυτή χαρές που δίνει τό χιόνι με τό έκπαγλο θέαμα που προετοιμάζει τη νύχτα κρυφά, με τό χιονοπόλεμο που προκαλεί έπειτα, με τους περιπατούς στη χιονισμένη πόλη και με τίς έκδρομές—για τους πιό τολμηρούς, τους κύνηγους, τους σπόρτμαν που φορούν παγοπέδιλα, σκι—στη χιονισμένη έξοχη.

Αλλά και πόσα γλυστήματα, και πόσα πεσίματα, και πόσα σπασίματα! Την πρώτη μέρα του χιονιού, στην Αθήνα, έγινε κακό μεγάλο. Οι σταθμοί τών πρώτων βοηθειών, οι δημόσιες κλινικές, τὰ νοσοκομεία, γέμισαν από τραυματίες. Άλλοι είχαν σπάσει χέρια, άλλοι πόδια, άλλοι πλευρά, άλλοι κεφάλια. Μερικοί είχαν πάθει και διάσειση του έγκεφάλου! Αυτό δείχνει πόσο άσυνήθιστοι είμαστε στο πολύ χιόνι και πόσο άπροετοιμαστοί για να τὰ βγάζουμε πέρα μαζί του. Δεν ξέρουμε να περπατούμε πάνω του, δεν έχουμε τὰ κατάλληλα παπούτσια, ούτε διαθέτουμε άρκετό προσωπικό, όπως άλλου, για να καθαρίζει άμέσως τους δρόμους. Αλλά τί φταίμε; Τό πολύ χιόνι μάς έρχεται τόσο σπάνια! Κι' αυτό, που βαστά άκόμα ένώ σάς γράφω—έντε μέρες τώρα—ήταν άληθινά άπρόοπτο κι' έξαιρετικό. Κανένας πιά δεν τό περίμενε κι' ούτε οι «γεροντότεροι» δεν τό ξανάειδαν. Έ, και του χρόνου!

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Ανεκρινώθη από την Χρυσάφενια Δύση

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΛΑ ΓΙΑΓΙΑ

Έλα, γιαγιά... Στο χαμηλό νιβάνι να καθήσης
Έμπρός στο τζάκι... Γύρω του καθόμαστε τὰ εγγόνια
Και με τὰ ξαρωμένα σου τὰ χέρια απ' τὰ χρόνια,
Του μπέμπη τὰ ξανδόμαλλα άφου άλαφραγγίσεις,

Παραμυθάκια όμορφα σάν τότε να ιστορήσης... Πώς πήγε τό Ρηγόπουλο στα κάστρα τὰ αιώνια
Κι' έσωσε την Πεντάμορφη που ήταν κλεισμένη χρόνια
Κι' έπειτα μ' ένα φίλημα να μάς άποκοιμήσης.

Μ' άλίμονο! Μας έφυγες για μαγεμένες χώρες
Κι' άπόμεινε ή άδεια σου μονάχα πολυθρόνα...
Και του βραδυού διβαίνουνε μελάγχολες οι ώρες...

Νειρόμαστε νοσταλγικά τ' άλλοτινά τὰ βράδια
Που τ' άσημένια σου μαλλιά φωτίζουν, γλυκεία νόνα,
Τό μούχρωμα του σούρουπου... της νύχτας τὰ σκοτάδια...

Μακεδονοπούλα

ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ

Λίγα άδύνατα φασάκια τρεμοσβύ-
νουνε έδω κι' εκεί μέσα στο σκοτάδι.
Προχωρεί... Μαύροι όγκοι διαγράφονται μέσα στο σκοτάδι, δεξιά κι' αριστερά του, που άφίνουν να μαντεύση πως είναι σπίτια. Τό μονοπάτι τόν οδηγεί φειδατά κι' άνηφορικά προς τὰ παρήγορα σημαδάκια...

Πλησιάζει. Στόν ξερό κρότο τών βημάτων του ένα σκυλί άλυχτά τρομαγμένο. Σε λίγο έμοιαζε σά ν' άλυχτούσε όλόκληρο τό σκοτεινό βουνό. Λαός άπό σκυλιά που γαύγιζαν άγρια και σου πάγωναν την καρδιά!

Είπε να σταθή εκεί, ν' αφήση τη μέρα να ξεδιαλύνη τό μυστήριο. Έρριξε τὰ μάτια του ένα γύρω, μά δεν βρήκε τίποτα καλόβολο για να περάση τη νύχτα... Μπροστά του έδω κι' εκεί, τὰ φασάκια τρεμοσβύνουνε μέσα στο σκοτάδι... σημάδι πως είναι κι' άλλοι άνθρωποι εκεί κοντά, πως βρίσκονται σε χωριό...

Μπήκε ήσυχα-ήσυχα και τράβηξε σε

μιά άδεια γωνιά μακριά απ' τό άδύνατο φως της λάμπας, στη σκιά. Έρριξε τὰ κουρασμένα του μέλη πάνω στο μπάγκο που βρέθηκε εκεί και πήρε βαθιά άνάσα.

Οι παίχτες γύρισαν ράθυμα και τόν κοίταξαν άδιάφορα, χωρίς τό πρόσωπό τους να δείξη τίποτα έξαιρετικό. Η άδιαφορία τους τόν ευχαρίστησε. Του άρεζε ή άφάνεια. Μαζεύτηκε στη γωνιά του κι' άρχισε να περιεργάζεται τὰ γύρω του.

Τό καφενείο χαμηλοτάβανο με τους καπνισμένους τοίχους, τού φάνηκε σά φυλακή με τὰ μικρά του παράθυρα και τὰ σκεπασμένα από σκόνη και χνότα τζάμια τους.

Πίσω απ' τόν μπάγκο του, ο καφετζίης του ρίχνει βλοσυρές ματιές. Κάποτε τόν πλησίασε:

— Ξένος;... άπό πού;... περαστικός;...

— Έμείς σε λίγο θά κλείσουμε. Έχεις τὰ μείγης πουθενά;

— Μά όπου νά'ναι, δεν θά δώσω πολύν κόπο, δε μού χρειάζεται πολύ μέρος.

Μίλησε χωρίς να θέλη. Θά προτιμούσε να μη τού έλεγαν λέξη. Παντού τὰ ίδια... Μ' αυτός δεν τὰ σκέφτεται αυτά, τὰ συνήθισε. Που θά μείνη! Τό μόνο εύκολο, δε χάθηκε ο κόσμος. Άν μπορούσαν οι άνθρωποι να μη τόν ενοχλούν με τέτοιες έρωτήσεις! Καλά ήταν για την ώρα εκεί. Άν έκλειναν, αυτός κάπου θάβρισκε να περάση τη νύχτα...

Έβλεπε τους ανθρώπους ν' άγανα κτούν εκεί μπροστά του ενάντια στην τύχη που δεν τους εϋνοούσε, και τους λυπόταν, τους συμπονούσε. Ήταν σά ναβλεπε τόν εαυτό του. Μήπως κι' αυτός την τύχη δεν κυνηγούσε μέσα στα τρίστρατα τών βουνών και τίς ρεματιές; Κι' όπου πήγαινε παντού τὰ ίδια Όλοι την τύχη κυνηγούνε έσπίσω. Νά, κι' αυτός στρατοκοπώντας άσπής ζητούσε. Κι' αύριο με τό χάραμα της μέρας την ίδια δουλειά θάρχιζε: Τό δισάκι στον ώμο και τό μονοπάτι...

Βέδας

ΚΑΘΑΡΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Η Καθαρή Δευτέρα, ή μέρα της φού-
ριας τών μικρών.

Άλήθεια, πως την περιμένουν αυτή την ήμερα οι μικροί, που θάφισουν να πετάξουν οι άστοί τους, προσπαθώντας να ρίξη ο ένας του άλλου!

Άπ' την παραμονή πυρετωδώς εγγάζονται για να τους φτιάξουν. Τρέχουν πότε απ' έδω, πότε απ' εκεί, κάνουν τό σπίτι άνα κάτω, άλλοτε για να βρουν παλιόπανα ή να κόψουν χαρτιά για την ούρά τους, άλλοτε πάλι ψάχνουν για ίσιο σπάγγο, να φτιάξουν τὰ ζύγια τους, ύστερα αγοράζουν όσο πιό πολύ μπορούν, ως ότου ικανοποιηθούν για όλα.

Και νά, έφθασε τό πρωινό. Σηκώνονται γρήγορα, ετοιμάζονται, τίποτα δεν τους βαστάει στο σπίτι. Τόν πέρνουν με τὰ πολλά. Βρίσκουν τους φίλους τους και φθάνουν στο μέρος που πρόκειται να τους άνυψώσουν. Ένα

τους μένει άκόμη: Φυσάει; Άν ναι, τὰ όνειρά τους βγαίνουν άληθινά. Άν όχι, στέκουν σκεπτικοί, και σιωπηλοί, περιμένοντας τό άεράκι.

Και τό βράδυ, γυρίζουν τελειωμένοι απ' τόν κόπο και δίχως άέτο. Γιόρτασαν κι' αυτή την Καθαρή Δευτέρα, όπως έπρεπε. Πέφτουν να κοιμηθούν κι' ή σκέψη τους βρίσκειται άκόμη στους άετούς...

Βαλεντίνο

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ

Διαγωνισμοί... ήμέρες μαρτυρίου για όλα τὰ παιδιά. Έξω ήλιος, χαρά Θεού, κι' έγώ καθισμένη μπροστά στο γραφείο μου διαβάω Γεωγραφία. Άύριο έχουμε διαγωνισμό. Μιά στιγμή ό νους μου φεύγει απ' τό βιβλίο, ένώ ή σκέψη μου γοργόφτερη γυρίζει δυό χρόνια πίσω

Θυμάμαι, είχαμε πάλι διαγωνισμό Γεωγραφίας. Καθισμένη και τότε στην ίδια θέση διάβαζα, όταν έρχεται ή καθηγήτριά μας, γιατί κατά τύχη ήταν συγγενής μας, και μου λέει:

— Διαβάσεις;

— Διάβασε περισσότερο τη Γερμανία (κάναμε Εύρώπη τότε).

Φεύγει αυτή κι' έγώ έπεσα με τὰ μούτρα στο διάβασμα. Δεν πέρασαν λίγα λεπτά κι' ή πόρτα χτυπάει άνοιγώ, ή φίλη μου ή Κική.

— Ακριβούλα, μου λέει, έρχεσαι στο σπίτι να διαβάσουμε μαζί;

— Ρώτησε, καίμένη, τη μαμμά κι' αν μ' άφίνει;

Τρέχει, ρωτά τη μαμμά κι' αυτή λέει: — Άν θά διαβάσετε άς έλθη, όχι όμως να πάτε να παίξετε και να μείνετε άδιάβαστες.

Φεύγουμε, πάμε στο σπίτι της Κικής, καθίσουμε και διαβάσαμε. Ύστερα από λίγα λεπτά, λέει ή Κική.

— Δεν πάμε, καίμένη, λίγο στην τσάτσα να παίξουμε και μετά διαβάσουμε.

Βρέθηκε κιόλας όρθή, και πηδώντας φθάσαμε στην τσάτσα. Άντίο, Γεωγραφία!

— Αρχίζε να νυχτώνη, όταν τη θυμήθηκα.

— Καίμένη Κική, τώρα πότε θά διαβάσουμε;

— Τό βράδυ, μου λέει με άφέλεια.

Φεύγω από τό σπίτι της σκυθρωπή. Η λέξη «Γεωγραφία» γύριζε στο μυαλό μου.

— Διαβάσεις; μου λέει ή μαμμά.

Ένα ξερό «μάλιστα» που μόλις άκούστηκε, έφυγε από τό στόμα μου. Λογάρια όμως άς διαβάσω, έστω και τη Γερμανία μόνο, μετά τό φαγητό. Δεν είχα όρεξη ούτε να φάω, ούτε να μιλήσω.

Τέλος μετά τό φαγητό, την ώρα που ήμουν έτοιμη να κλειστώ στο γραφείο μου, άκούω να λέη:

— Επειδή κουραστηκες όλο τ' άπόγευμα να διαβάσεις, ετοιμάσου να πάμε λίγον περίπατο.

Αυτό πιά δεν τό περίμενα.

Για μιά στιγμή θέλησα να πω στη μαμμά την άλήθεια και να την παρακαλέσω να μ' άφήση να διαβάσω, μά έπειτα τό μετάνιωσα.

Τέλος πήγα περίπατο χωρίς να καταλαβαίνω πού πηγαίνα. Όταν γύρισα ήταν πλέον άργά... τό ρολόι έδειχνε περασμένα μεσάνυχτα.

“Επεσα να κοιμηθώ, μά πού; ή Γεωγραφία, ή Γερμανία, ή κακή βαθμολογία κι ή τιμωρία έπαιξαν ένα άτέλειωτο κυνηγητό στο μυαλό μου.

Τό πρωί στις 7 ήμουν στο πόδι με τη Γεωγραφία μου στα χέρια.

Κάθησα να διαβάσω, μόνο για να γελάσω τόν έαυτό μου και να πάω σχολείο, τρία μικρά κεφάλαια που ούτε καν ύπηρεζε ιδέα να μάς τα βάλουν.

Πάω σχολείο, οι συμμαθητοί μου γελοῦσαν ευχαριστημένες που ήξεραν, ενώ εγώ, καθισμένη σε μιὰ γωνία, δέ μιλούσα καθόλου. Τί να πώ;

“Ερχεται ή ώρα να μάς δώσουν τα θέματα, τα χέρια μου τρέμουν, ω Θεέ μου, τί θα έκανα;...

Ζήτημα πρώτον... μπά! άκούω καλά; τα μικρά κεφάλαια που διάβασα!

Ω, τί χαρά! ή πέννα μου κάνει φτερά, και σ' ένα λεπτό δίνω την κόλλα μου. Μά τί βλέπω; οι συμμαθητοί μου, με τα χέρια σταυρωμένα και με μάτια υγρά, με κοιτούν όλες παράξενα.

“Αμέσως κατάλαβα: νομίζοντας πως δεν θα μάς τα βάλουν, δεν διάβασε καμιά έκείνα τα κεφάλαια.

“Η χαρά μου ήταν άφάνταστη — οι καϊμένες δμοες οι συμμαθητοί μου, που είχαν διαβάσει κιόλας...

...Πώ, πώ! κάθησα τόση ώρα και ή Γεωγραφία... άς διαβάσω μήπως έλθει ή Κική πάλι... “Προσανατολισμός καλείται ο τρόπος...”

Νινούλα

ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΜΑΣ

“Ο ‘Αφρός του ‘Ιονίου, ο κατάλευκος, χαϊδεύει το ‘Κερκυραϊκό ‘Ακρογιάλι. Ξαπλωμένη πάνω στη ‘Χλόη, κάτω από μια φωνιττή ‘Δαφνούλα, μ' ένα βιβλίο στο χέρι, θαυμάζω από τόν κήπο μας τη ‘Χρυσάφεια ‘Δόση. Τέτοιο γλυκό, υπέροχο ήλιοβασιλευμα, μόνο στην ‘Ονειρεμένη ‘Πατρίδα μας, στην ‘Ενδοξο ‘Ελλάδα μας, το βρίσκει κανείς. Μιά γλυκειά ‘Ρέμβη μ' έχει κυριεύσει ολόκληρη, ενώ ο πιστός μου φίλος ο ‘Φρίτς, τ' αγαπημένο μου σκυλάκι, κάθεται στα πόδια μου παίζοντας την ούρα του, σάν τα χαριτωμένα ‘Μίνι-Μάους.

Μόλις και διακρίνεται στόν ορίζοντα ένα μικρό καϊκάκι. Ξεκπτομαί το ‘Ναυτόπουλο, που μερόνυχτα θαλασσοδέρνεται για να βγάλει το ψωμί του, να θρέψει το φτωχικό του, τη φτωχή του μαννούλα, που σάν ‘Παρήγορο ‘Αγγελο τόν περιμένει...

Ξεκπτομαί τόν ‘Ταξιδιώτη που με λαχτάρα θα περιμένη τη στιγμή που θ' άγκυροβολήσουν στ' αγαπημένο του λιμάνι, για να τρέξει στο σπιτάκι του, να βοηθίσει ‘Παρηγόρια στα χάνια αγαπημένων προσώπων.

“Εξαφνα, στη σγαλιά, άκούστηκε ένα σιγανό ‘Κλάμμα ‘Κιθάρας συνοδευόμενο από ένα ‘Πιάνο ‘Δοξάρι βιολιστού.

Μά, σιγά-σιγά οι ήχοι τους έσβυσαν σάν ‘Κύνειο ‘Ασμα, άφίνοντας στην ψυχή μου μιὰ ‘Ολιμμένη ‘Γοητεία.

Τα μάτια μου στραφίκαν σε μιὰ άλέα του κήπου. Σ' ένα μπουκέτο από ‘Λευκές ‘Καρδιές και ‘Βιολέττες, μιὰ ‘Σφίγγα μαζεύει τ' άθάνατο νέκταρ. Μιά ‘Κίτρινη ‘Πεταλούδιτσα ‘Ξαλασμένη από τα χρώματα τού δειλινού, τρέχει από το ‘Νάρκισσο στ' ‘Αμάραντα, κι' από κει σε μιὰ λευκή ‘Αγνή ‘Αγράμπελη, κι' από κει στ' ‘Αγκάθια, στις

‘Δυναριές, σε μιὰ φτωχούλα ‘Ρεζεντά, σε μιὰ ‘Δεβάντα...

Μιά ‘Φίλεργος ‘Χελιδών πετά, κρατώντας στο ράμφος της ένα ‘μικρό σκουληκάκι, μιὰ ‘Χρυσάλλιδα, για να τ'ά πάει φαί στα μικρά της...

Μιά ‘Γαλιάνδρα κάνει παρέα με μιὰ ‘Σουσουράδα και χαλούν τη γλυκειά ή-συχία τού ‘σούρουπου...

Πέρα άπ' τόν φράχτη μιὰ άσπροντυμένη κόρη, μιὰ ‘Δουλονόνια ‘Υπαρξη, περνά σάν ‘Ποικηπέσσα μ' άργε βήματα. ‘Ονειροπλήχτρα της ζωής γυρεύει τα ‘χαμένα της ιδανικά!

Κι' ενώ ή ‘Χλωή ‘Σελήνη άγορνεβαίνει στο στερέωμα, κι' ένας ‘Ιπτάμενος ‘Αετός ‘ζυγιάζει τις φτερούγες του, τα βλέφαρά μου κλείνουν άπ' ένα άπαλό

Φίλημα ‘Σκιάς

ΧΑΜΕΝΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

—“Ο Μιχαλιός! ‘Ο Μιχαλιός!... Ξύπνα, Θωδούλα μου! Νά τος!...

Φωνάζει στόν ύπνο της ή γριά, στη κόρη της που κοιμόταν πλαί της. Τρομαγμένη ή Θωδούλα ξυπνά.

—“Τί τρέχει, μάννα; ρωτά; με λαχτάρα. ‘Αχ!... πές μου, τόν είδες; Μά!... εκείνος ταξιδεύει, που τόν είδες;...

—“Θωδούλα! ‘κακό μήνυμα δάχουμε, άκουσέ με: Είδα στ' όνειρό μου την ‘Αφρόπλαστη, τη σκούνα τού γέρο-Μηνά... να κινδυνεύει, να ‘παλεύει, με τη μανιασμένη θάλασσα, και τόν Μιχαλιό μας! ‘Αχ! ‘Θωδούλα μου!... είδα να τόν άρπάξει ένα μεγάλο-μεγάλο κύμα άφρισμένο! Τόν στερνό αντίο μούλεγε, ‘Θωδούλα!... ‘Κακό μήνυμα δάχουμε! ‘Ακουσέ με!

Τάλεγε με φωνή πνιγμένη ή δόλια μάννα, κομπιάζοντας στα τελευταία αὐτά λόγια. Τόν καντηλάκι τού ‘Αη-Νικόλα γλώ-μιαζε πιότερο, κι' άγρίευε τόν γέρικό της πρόσωπο. Βλέποντάς τόν ένοιωσε πάλι κάποια έλπίδα στη ραγισμένη της καρδιά ή ‘Θωδούλα, μά με μιὰς ή έλπίδα σβύστηκε άπ' τ' ά,ριο φύσημα τού βοριά και τόν κρότο πούκανε ή θάλασσα σπάζοντας άφρισμένη στο μώλο.

Σηκώθηκε κι' άναψε ένα κερί στόν ‘Αγιο. Πήλσισε την εικόνα και την καλοκοίταξε. Της φάνηκε θλιμμένο τόν πρόσωπό του, άπελπισμένο, έκφρα-στικό όσο ποτέ... Ουμήθηκε τότε τα λόγια που είπε ο μακαρίτης ο πατέρας της, χαρίζοντάς την στο μοναχογιό του τόν Μιχαλιό...

—“Ελα, Μιχαλιό! στη χαρίζω, πάντα να σε προστατεύει και να σε φυλάει και μαζί σου όλους τούς θαλασσινούς! Παιδάκι μου!

Ουμήθηκε τα λόγια αὐτά κι' ένοιωσε ναυτά δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά της. —“Αη-Νικόλα! ψιθύρισε σιγανά. Βοήθησέ τον! Φύλαξε τον από κάθε κακό!...

“Ενοιωσε ένα χέρι να την άγγίξει. “Ήταν ή μάννα της που σηκώθηκε κι' αὐτή για να προσευχηθή στο μόνο προστατή τού αγαπημένου της γιόκα.

Μιά βδομάδα πέρασε από τη βραδυά εκείνη που ή γριά είδε τόν τραγικό αὐτό όνειρο, κι' άπ' τόν χοντρό κάβο που

κρύβει πίσω του τόν νησάκι, φάνηκε ένα καράβι.

“Ήταν ή ‘Αφρόπλαστη. Σε λίγο έμπαινε στο λιμάνι. περήφανα και με χάρη γλυστρώντας στα καταγάλανα νερά.

“Η Θωδούλα άνυπόμονη περίμενε στο μώλο τού λιμανιού, κι' ή γριούλα μητέρα της στο κατώφλι τού σπιτιού τους.

Νά την! ή ‘Αφρόπλαστη μαζεύει τα πανιά, έδωσε κάβο.

Πήλσισε ή Θωδούλα στο μώλο. Παρατήρησε καλά μέσα τόν καράβι. Μά!... δεν έβλεπε κανένα άπ' τόν νησί τους. “Ολοι ήταν ξένοι! Γιατί άραγε; Κι' ο Μιχαλιός;

“Η καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά. “Ενοιωσε κάτι να σφίγγει τα σωθικά της με δύναμη. “Η μιλιὰ της κόπηκε.

Νά!... πίσω στην πρύμη διέκρινε τόν καπετάν-Μηνά με δυά ναυτόπουλα να σιγομιλάνε, κοιτάζοντάς την. Σε λίγο βρέθηκε κοντά τους. και με φωνή που μόλις έβγαλε, διατακτική, τούς ρώτησε:

—“Κι' ο Μιχαλιός; Μά!... γιατί δεν άπαντούν κι' άπ' τα θλιμμένα μάτια τους δυά δάκρυα κυλάνε;... “Αλίμονο! Κατάλαβε!... ‘Ο Μιχαλιός ήταν χαμένος!... Νά το! τόν τραγικό μήνυμα!...

Δεβάντα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό μάθημα τών Θρησκευτικών.

“Ο καθηγητής: —“Οι άνθρωποι υφίστανται και μετά θάνατον, ενώ τα ζώα μέχρι της ημέρας τού θανάτου των.

“Η μαθήτρια: —“Τότε, πως όπάρχουν ζώα στόν παράδεισο, χύριε καθηγητά;

‘Αναγαλλίς

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ

ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

“Από τούς εν παρενθέσει άριθμούς, ο πρώτος είναι τα ταχυδρομικά τού ‘Εσωτερικού και ο δεύτερος τού ‘Εσωτερικού.

‘Αδελφούλα μου, δρ. 20 / 7,50 και 15/.

‘Αναδυσμένη, δρ. 25 / 7,50 και 15/.

‘Ανάμεικτα σε τρεις γυναίκες, δρ. 35, / 9 και 18/.

Δέν είμ' εγώ, δρ. 20 / 6,50 και 13/.

Θεατρών, Τόμος Β' δρ. 40 / 9 και 18/.

Τόμος Γ' δρ. 30 / 7,50 και 15/.

Καλός Δρόμος, δρ. 12,30 / 7,50 και 15/.

Κατήφορος, δρ. 50 / 10,50 και 21/.

Κόκκινος Βράχος, δρ. 25 / 6,50 και 13/.

Κοσμος και Κοσμάς, δρ. 30 / 8 και 16/.

Λάσπρα, δρ. 30 / 8 και 16/.

Μακρυάρτα Στέφα, δρ. 20 / 7,50 και 15/.

Μητριού, δρ. 15 / 5,60 και 11,20/.

Μυστικοί ‘Αρραβόνες, δρ. 45 / 9,80 και 19,50/.

Τό Μυστικό της κοντέσας Βαλέρανας, δρ. 15 / 6,50 και 13/.

Παιδικόν Θεατρών, Δύο τόμοι, έκαστος δρ. 20 / 7,50 και 15/.

Πετριές στόν ‘Ήλιο, δρ. 20 / 6,50 και 13/.

Πλουσιό και Φτωχό, δρ. 30 / 9 και 18/.

Στάχνα και Παπαρούνες, δρ. 15 / 6,50 και 13/.

Στέλλα Βιολάντη, δρ. 20 / 6,50 και 13/.

Τερέζα Βέρμα-Δακρύα, δρ. 25 / 7,50 και 15/.

Τίμιοι και ‘Ατιμιοι, δρ. 30 / 9 και 18/.

Τιμή τού ‘Αδελφού, δρ. 30 / 9 και 18/.

Τυχεροί και ‘Ατυχοί, δρ. 30 / 8 και 16/.

‘Ο Τρέλλος με τούς Κόκκινους Κρίνους, δρ. 25 / 8 και 16/.

‘Η Τρίμορφη Γυναίκα, δρ. 30 / 9 και 18/.

La Mauvaise Voie, Μετάφρασις τού ‘Κακού Δρόμου, δρ. 15 / 6,50 και 13/.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηται παρακαλούνται να δηλώσουν άμέσως την νέαν των διευθύνσεις τού γραφείου μας αποστέλλοντες και δραχμ. 5 διά την έκτύπωσιν της νέας ταμίας. Άλλως δεν εϋθύνόμεθα διά την άπόλειαν τών φυλλαδίων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ”

‘Αθήναι, 42 όδός ‘Ευριπίδου την 21 Φεβρουαρίου 1934

ΔΕΝ παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο: ζυγίζετέ τα! —Δέν άπαντώ σε άπορίες που τις λύνει ο ‘Οδηγός τών Συνδρομητών: διαβάστε τον!

ΤΟ διήγημα “Ένα φάντασμα... τρομερό”, που δημοσιεύθηκε σε παρασμένο φυλλάδιο με την υπογραφή τού άγαπητού μου συνεργάτη κ. Κ. Δευκαδίτη, δεν είναι έργο δικό του, άλλα μετάφραση από τόν γαλλικό. Δέν ξέρω πως παρέλειψα να τόν σημειώσω, κι' ο κ. Δευκαδίτης με παρακαλεί να τόν τολυάξιστον έδω, έπειδή “δέν θέλει να κάμη μνημόσυνο με ξένα κόλλυθα”. Πολύ σωστά!

Ο ‘Κόκκινος Βράχος”, τόν περίφημο μυθιστόρημα τού κ. Ξενοπούλου, μεταφράθηκε και ρουμανικά και, άφού δημοσιεύθηκε πρώτα στο κρατικό περιοδικό ‘Λαϊκή ‘Αγωγή”, στο Βουκουρεστί, βγήκε τελευταία και σε βιβλίο. “Η έκδοση, πολυτελέστατη, από τόν ‘Εθνικό Τυπογραφείο της Ρουμανίας, σολίζεται και από πλήθος σκίτσας και βινιέτες τού λαμπρού ρουμανού ζωγράφου κ. Θεοδωρέσκου. Μεταφραστής ο κ. ‘Αντώνης Μυστακίδης, από τούς ‘Ελληνες της Ρουμανίας. Τώρα το βιβλίο έχει ακόμα εικόνα και αυτόγραφο τού κ. Ξενοπούλου, πανμοιότυπο τού έξωφυλλού της Δ' έλληνικής έκδοσης τού μυθιστορήματος, και κριτικό σημείωμα για τόν συγγραφέα γραμμένο από τόν κ. Τσούγκα. —Αὐτή, σημειώσε, είναι ή δεύτερη μετάφραση τού ‘Κόκκινου Βράχου” σε βαλκανική γλώσσα. Γιατί πέρου βγήκε σε βιβλίο και άλθανικά, άφού δημοσιεύθηκε πρώτα στην ‘Εφημερίδα της Κορυτσας.”

Γιατί κακομελετάς, Κρητισπούλα; “Όλα όσα μου έστειλες έως τώρα για τη Σελίδα, σου τ'ά ένεκρίνα. Είναι ανάγκη να φαντάζεσαι πως κάποιο κάποτε μπορεί και να σου άπορριφθί, και να μιλάς για τή λύπη που θα σου προσένησ; “Εκτός αν ήταν για να μού πής πως κι' αὐτή άκόμα ή λύπη, από μένα, θα σου ήταν εϋ-πρόσδεκτη. Δέν θυμομαι τώρα για τή ‘Στέλλα Βιολάντη”. Βεβαίωτατα που ο κ. Ξ. θα έδινε την άδεια και λυπούμαι που αναγκάσες τόν σάχδιο ίσως από παραλείψη δική μου.

Μά βέβαια, Μπετόβεν, τ'ά μυθιστορήματά μου, όσο πάνε, γίνονται ώραιότερα. Και μάλιστα ο ‘Κληρονόμος τού Ροβινσών”, που δέν φάνηκε καλά άπ' την αρχή τί θα είναι. Γιατί είναι μυθιστόρημα μεγάλο, πολύπλοκο, κι' ως τόν τέλος θα παρανοιάζει εκπλήξεις. Ευχαριστώ για τις εικόνες: κάποια ίσως θα χρησιμοποιήσω (τή Μπέριμα που γελά) γιατί ο άλλος δέν είναι τόσο καθαρός. Για τις γελοιογραφίες τώρα δέν θυμομαι.

“Γιάρχει, να έστρεψ, και... τηλεεσπαθισμα. Μού τόν έκαμει ή ‘Μικρομέγλη, γράφοντάς μου από έδω ένα συνδρομητή στη Μυτιλήνη, που δέν τόν είδε ποτέ της,

και που την παραγγελία την πήρε από την Αίγυπτο! Την ευχαριστώ πολύ. “Η ίδια μου γράφει: “Πόσο μαρέσει τόν Βιβλίο της Ζωής τού κ. Ξενοπούλου! Λέει ένα σωρό όφέλημα πράγματα στα παιδιά, χωρίς να φαίνεται πως κάνει μάθημα. Τόν κεφάλαιο για τόν ‘Αθλητισμό μ' ένθουσιάζας. Με σοφά και μετρημένα λόγια βά-ζει τα πράγματα στη θέση τους...”

Πολύ φυσικό, ‘Ανθισμένη ‘Αμυγδαλιά, να αισθάνεσαι πως άνήκεις περισσότερο στην Πατρίδα τώρα που έγινες Προσκοπία και ‘Οδηγός. Για κείνα που άκουσες στο σχολείο, δέν ήταν ανάγκη να θυμώσης. Οι άνόητοι μπορούν να λένε ό,τι θέλουν. Πώς πήγαν λοιπόν οι διαγωνισμοί; Περιμένω να μού γράψης καλά αποτελέσματα.

Σίλλε, έχω μπροστά μου και τ'ά δυά γράμματά σου. Πόσα μού γράφεις και πόσο ενδιαφέροντα είναι όλ' αὐτά! “Ένα μόνο παρατηρώ, πως νοιάζεσαι και για ζητήματα που δέν είναι για τήν ήλικία σου. Δέ βαριέσαι! άφινέ τα αὐτά για τούς μεγάλους—νά, αὐτούς που ξενοχτάνε πολλές φορές στη Βουλή για να τ'ά λύνουν, σάν τόν μπαμπά που είναι βουλευτής. ‘Αλήθεια λοιπόν ζυγίζεις 54 κοιλιά και 600 δράμα; Μπράβο, καλό βάρος. Γι' αὐτό κι' ο ξάδερφος, όταν παλεύατε, άντι να σε βάλη κάτω, που τού ήταν βέβαια πολύ δύσκολο, προσπάθησε να... σε στραγγαλίση!!!

Τρελλή Νεότης, αὐτό τόν ψευδώνυμο σου ένεκρίνα, καθώς θα είδες. Τόν πρώτο σου γράμμα μ' ευχαρίστησε πολύ. ‘Αλλά γιατί λές πως μού τόγραψες για να με γνωρίσης καλύτερα; ‘Αρκετ'ά σου με γνωρίζεις τώρα και ‘μζαγάρ. ‘Εγώ έπρεπε να σε γνωρίσω. Και σε γνώρισα από τόν γράμμα σου, κι' όσο θα μού γράφης, τόσο καλύτερα θα σε γνωρίζω... Ευχαριστώ τή μαμμά για τ'ά καλά λόγια που σου είπε για μένα.

“Η μαμμά σου έκαμε καλά, Κουκουτσάκι, που σ' έστειλε προσωρινά στής θείας σου. Τέτοιους συγκινήσεις δέν είναι για παιδιά, και μάλιστα σάν και σένα, που δύσκολα άφινεις τίς θλίβερες σκέψεις. Χάρηκα που ή άδελφή σου σου έδωσε να κάνης και λίγη εργασία. “Η εργασία κάνει σκοπιμώτερη κι' ώραιότερη τή ζωή. Είναι πολύ άνιωρα να κάθεται κανένας χωρίς να κάνει τίποτα...

Σου έστειλα ό,τι εζήτησες, Χαράνγη της Λέσβου. Ναι, θα σε όφελ'ησ πολλή ή άλλη γραφή με Δακτυλοπούλα. Θα δημοσιεύσης μιὰ σχετική ‘Αγγελία και θα παντήγης στα γράμματά σου θα λάθης. Και πάλι θα σου γράφουν, και πάλι θα παντήγης. Αὐτό δέν είναι πολύ δύσκολο, θα ιδής. “Όταν σου μιλούν, δέν άποκρίνεσαι;... “Όσο για τή Σελίδα Συνεργασίας, δέν είναι καμιά ανάγκη να βιάσής τόν έαυτό σου για να γράψης. “Όταν θα έχης κέφι, ό,τι θα βρης κανένα καλό θέμα, τότε γράφεις. Με τόν στανίο δέν γίνεται τίποτα καλό.

Δέν είσαι καθόλου κακό κορίτσι. Γαλιάνδρα. Πως μπορούσες να μού γράφης άφού είχες διαγωνισμούς; Και πάλι να, που έκλεψες μιὰ ‘ώριτσα” άπ' τή μελέτη σου για να μού γράψης. Σου άναμώσω τόν ψευδώνυμο κι' έλπίζω, τώρα που ήρ'ησες, να φαίνεσαι συχνότερα. Για τή Σουσουράδα τί να σου πώ; Μπορώ να τήν προσδώ; “Αν δέν κατορθώσης να βρης ποι'ά είναι μονάχη σου, παρακάλεσε τή να σε βγάλη ή ίδια άπ' αὐτή τήν άπορία. Δέν πιστεύω να σου τόν άρνθ'η.

Και πάλι τυχερή, Χωρίς Φτερά: “Έχω τόπο να σου άπαντήσω και σ' αὐτό τόν γράμμα. ‘Αμή τόν ξεσπάθωμα που μου κά-

νες; δέν ήταν τύχη κι' αὐτό; Θά πής, τ'όθελες τόσο για να μού δείξης τήν αγάπη σου κι' έτσι, και τ'όχες πάντα στο νοῦ σου. Ναι, άλλ' αν δέν ήθελες κι' ή τύχη, μπορούσες να μ'ήν τόν κατορθώσης ποτέ. Σ' ευχαριστώ πολύ και περιμένω και τόν άλλο.

Βουσουλά, τόν γράμμα αὐτό που μού τόγραψες με ώραιό ήλιο και καταγάλανο οὐρανό, ένώ τόν έλαβα με χιόνια. Κι' άφού έδω στην ‘Αθήνα είχαμε τόσα—μισό μέτρο έφτασαν στην ταράτσα μου—φαντάζομαι τί θα είχατε σεις εκεί! “Ισως μάλιστα να κόπηκαν κι' οι συγκοινωνίες και να γ'ήσω να λάδω τόν γράμμα όπου θα μού τ'ά περιγράψης.

Κι' όμως, Βέδα, δέν πιστεύω να περν'ες τόσο άσχημα στήν καρδιά της Μακεδονίας” όπου σ' έφερε ο άγώνας για τή ζωή. Σ'ά πού άγαπής τόσο τή φύση, θά βρίσκης μεγάλη άπόλαυση σ' αὐτά τ'ά ωραία βουνά. “Επειτα έχεις και μιὰ μεγάλη άποστολή: δάσκαλος, οδηγός, πλάστης παιδικών ψυχών. Σ' ευχαριστώ κιόλα που ή πρώτη σου δουλειά ήταν να με γνωρίσης στα παιδιά τού σχολείου σου. “Αργησα πολύ, άλλ' αὐτό άπόδωσε τόν στη γραμματοπλημύρα.

Είσαι πολύ δικαιολογημένη, Μαγκαλύ. άφού σου συνέβησαν τόσα. “Αν και κάπως άργά, σε συλλυπούμαι για τόν θάνατο τού θείου σου. “Όσο για τή γρίπη, έλπίζω τώρα να πέραςες έντελώς και να σηκώθηκες άπ' τόν κρεβάτι. Χαίρω που είσαι τόσο ευχαριστημένη από τή φετεινή μου β'η.

“Αλήθεια, Πέλια, δέν τόν πρόσεξα, άλλα δέν πιστεύω ναχ'η τή συνέπεια που φοβάσαι... “Ω, που να θυμομαι τώρα ποιοι είχαν αὐτά τα ψευδώνυμα τόν 1896! Μόνον τόν έστυπνότατο έκνικο ‘Αρχιζέλινο θυμομαι πως λεγόταν Παναγιώτης Ροῦμπος, από τ'άς Καλάμας νομίζω, άλλα που είναι και τί κάνει σήμερα, δέν ξέρω. Ναι, τόν ‘για τ'ά Κύθηρα” σημαίνει ‘για τή χαρά, για τήν ευτυχία ή κάτι τέτοιο. Κοίταξες και τή Μυθολογία.

‘Εγκλιάντινα, αὐτό σου ένεκρίνα. “Έκαμε καλά ή μαμμά που, ύστερ' από τή βαρεία άρρώστια σου, δέν σ' έστειλες φέτος στο σχολείο. Καταγίνομαι μαζί μου, γράφεις μου, κι' είναι σχεδόν τόν ίδιο. Γι' άνορθογραφίες μ'ή σε μέλει; αν και για τήν ήλικία σου—11 μόνο χρόνων—δέν κάνεις και πολλές. Στο γράμμα σου αὐτό π: χ: μόνο δυά βήκη: παραγγέλλω άντι παραγγέλλω, και μυστικά άντι μυστικά. Για τόν πρώτο δέν υπάρχει κανόνας και χρειάζεται μεγάλη πειρα, για να ξέρη κανείς πότε να γράφης και πότε γγ' (και μεγάλοι σε πολλές λέξεις κάνουν λάθος). “Αλλά τόν δεύτερο δέν θα τόν ξανακάνης άμα μάθης μιὰ φορά πως όλα τ'ά εις εκός γράφονται με γιώτα: μυστικός, δυτικός, πρ'ακτικός κτλ. “Εξαιρείται μόνο τόν δανεικός που γράφεται με ει, και τόν άστυκός με υ, αν κι' αὐτό πολλοί τόν γράφουν με γιώτα.

“Ελπίζω, Νυφούλα, να πήγαν, πολύ καλά οι διαγωνισμοί, μολονότι έκλεψες και σ' μιὰ ‘ώρουλα” άπ' τή μελέτη σου για να μού γράψης. “Εξέτέλεσα καθώς θα είδες τήν παραγγελία σου. Σ' ευχαριστώ για τ'ά καλά λόγια, καθώς και ο κ. Φαίδων.

“Ελαβα, Μηλιωτοπούλα, και σ' ευχαριστώ πολύ για τ'ά δυά ξεσπάθωματα. Μπράβο που μού έτοιμάζεις κι' άλλα δυά. “Εσύ, βλέπω, εργάζεσαι καλά. Ναι, μόνο όταν σου έπιτρέπουν τ'ά μαθήματα να μού γράφης. “Ο κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί που θυμήθηκες τή γιορτή του.

Σ' αὐτούς μόνο μπόρεσα να παντήσω σήμερα. Μερικά γράμματα τα είχα φυλά-

Ξει από την προηγούμενη εβδομάδα, και τ'αυτά, Λυποῦμαι, ἀλλὰ τί νά γίνῃ!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνα-νεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεύμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1934. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγρία καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μόννα Λίτσα, κ. (ΕΕΑ). Χαλκιδικιώτικα, κ. (ΕΕΑ). Φρόνιμο Ζιζάνιο, α. (ΡΡ). Ἑλληνοπούλο, α. (ΡΡ). Φίγκαρο, α. (ΚΠ). Τραγοῦδι τῆς Φλογέρας, κ. (ι).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Λέσβιος, α. Ἡχὸ τοῦ Ἑρμάνθου, κ. Φωτιά, κ. Δάκρυ Ψυχῆς, α. (καὶ ὅχι κ. ὅπως κατὰ λάθος ἐτυπώθη στὸ 9ο φύλλο) Λήμιος Ἀνθός, α.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἄλλ' ἂντ' ἄλλων» τοῦ Γολιάθ καὶ «Ἀνέκδοτο» τῆς Διάνας Χαίνετ. Ἀνέκδοτα καὶ τὰ δύο, τὸ πρῶτο πολὺ φτιαστό, τὸ δεύτερο γνωστότατο. — «Τὸ φεγγάρι» τοῦ Α. Α. Α., «Τὸ Καδράκι» τοῦ Χ'. — «Ὁ χειμώνας» τοῦ Μπετόβεν. Ποιήματα μὲ θέμα μᾶλλον συνειθισμένο, ἀτεχνα στὴν ἐκτέλεση. — «Τὸ ρολογάκι τοῦ παπποῦ» τοῦ Μ. Παρά. Τὸ θέμα ἀσυνήθιστο καὶ συγγινητικό. Ἡ ἐκτέλεση ὁμῶς ὑστερεῖ. — «Ἀχ, μή», τοῦ Ω. Ω. Ω., «Σὲ κάποια φίλη» τῆς Α. Ω. θέματα χιλιομεταχειρισμένα πού δὲν τὰ σώζει κἄν οὔτε ἡ ἐκτέλεση. — «Ψυχροσάββατο» τῆς Χλωμῆς Σελήνης. Δὲν εἶναι κακὸ τὸ θέμα καὶ ἡ ἐκτέλεση ἀρκεστὴ καλῇ. Ἀλλὰ γενικὰ εἶναι πολὺ τραγικὸ ποίημα καὶ ἀκατάλληλο γιὰ παιδιὰ. — «Σούρουπο στὸ Κάιρο» τοῦ Τάσου Δούζη. Παρουσιάζει ὠραιότητα εἰκόνας καὶ ἔχει ἕνα κάποιο ρυθμὸ. Ἀλλὰ οἱ ὁμοιοκαταληξίες του εἶναι ἀπολύτως ἀπαράδεκτες. Οὔτε ὁ βαρκάρης ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ μεράκι οὔτε τὰ τεμένη μὲ τὸ στέκει. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ διορθώσῃ κάπως; γιὰ κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι πολὺ ὠραῖο ποίημα. — Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Νυφούλαν τ' Οὐρανοῦ** (εὐχαριστῶ καὶ σένα καὶ τὴν «Ἐκρούμενη Σύντροφία» γιὰ τὸ ξεσπάθωμα.) **Γερ. Ε. Βουτροῦ** (δὲν περᾶζει, περιμένω) **Ἀραγνισμένη Λύρα** (μετὰ χαρᾶς σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο κατὰ παραγγελία τοῦ ἀδελφοῦ σου ἐλπίζω νὰ μὲ γράφῃς τώρα καὶ σὺ, γιὰ νὰ σὲ γνωρίσω καλύτε-ρα.) **Σκούπαν** (χαίρω πολὺ πού ἀποφά-σισες νὰ μῆς στὴν κίνηση) εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ χαίρετὸ τὸ νέο μου γιὰ τὸ **Δάμωνα** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) νὰ μὲ φιλήσῃς τὸ ἀδελφάκι πού εἶναι ἐσ-τρελλαμένο μαζί μου) περιμένω) **Ρεζεν-τάν** (ἔστειλα) χαίρω πού ἀλληλογραφεῖς μὲ μιά τόσο καλὴ διαπλάσσοῦλα) **Πρί-νηπα Σερνί** (ναί, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν δημοσιευθεῖ, οἱ λύσεις εἶναι πάντα δεκτές) καλὴ ἐπιτυχία!) **Αἰσάπον** (ἔχει καλῶς) θὰ εἶδες ποῖο ψευδώνυμο ἐνέκρινα τῆς ἀδελφῆς σου) **Τοῖκοδο** (σὲ συγχαίρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς) χάριμα ἀκόμα πού κι' οἱ τρεῖς πού πήρατε τοὺς μεγα-λύτερους εἰσθε διαπλάσσοῦλα) εὐγε!) **Ἑλίζαν Ἀντι** (ἔστειλα) καθαυτὸ «ὁδυ-νηρόν» ὅχι, ἐπιπλέον ὁμῶς ναί! μὴ γίνεται τίποτα καλὸ χωρὶς κόπο; χαίρετισμούς σ' ὅλο τὸ θίασο καὶ στὸ **Μελαγχολικὸ** «Ὀνειρο» **Ἀγγελον Εἰρήνης** (μπορεῖς νὰ

λάβῃς μέρος καὶ στὸν διαγωνισμό τῆς Α' Τριμητίας, γιὰτὶ δὲν δημοσιεύθηκαν ἀκό-μα οἱ λύσεις) κι' ἄς ἔλθῃς ἢ προσεσμία τῶν πρώτων φύλλων) σὲ λίγο θὰ ἴδῃς προ-κήρυξη Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων καὶ τότε θὰ μὲ στείλῃς αὐτὲς πού ἔχεις συνθέσει) **Δεβάνταν** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμ-μα σου) λύσεις ἔλαβα) **Μαύρη Προ-σωπιδοφόρον** (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση) χαίρω πολὺ) ὅχι, οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον δὲν πληρώνουν τίποτα σ' ὅσους διαγωνι-σμούς κι' ἂν λαβαίνουν μέρος) **Ταξιδιώ-την** (ὠραῖο τὸ γράμμα σου) μὴ τὸ ἄλλο νομίζω εἶναι ἀπερρίφθη) **Στέφαν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Φεβρουαρίου θάπαντῶ στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ καὶ τέλος τοῦ 267ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 24 Ἀπριλίου.

131. Δεξιόγραφος

Βασιλέα δυστυχῇ
Τάχ' ἀξίζει ν' ἀναστήσω;
Μὰ τὸν κάνω στή στιγμή
Μὲ μιὰ νότα καὶ μιὰ νῆσο.

Σεληνιώτικος Ὀρίζων

132. Στοιχειοτονόγραφος

Μικρὸ νησί, μὰ ὄνομαστό,
Τοῦ βγάξω πρῶτα τὰρχικό,
Κατόπι — ἴδῃς ἔδω — τὸ ξυτονίζω
Καί... τί μεγάλη δύναμη ἀντικρύζω!

Δημήτριος Ἀδερνινός

133. Μεταγραμματισμός

Κάθε δέντρον μέρος εἰμαι,
Ἄν ἀπείραχτο μ' ἀφήσῃς
Κι' ἐπιπλο κοινὸ θὰ γίνω,
Μι ἂν γράψῃς, ῥῶ ἂν σβύσῃς.

Δεκαεπταετής Ὀνειροπόλος

134. Ἀναγραμματισμός

Κακὸ ἀδερφό, διαβόητο,
Ἐγὼ θὰ τιμωρήσω
Μὰ ὅχι μὲ ξύλο, νάχω κλάμματα!
Θὰ τοῦ μπερδέψω μόνο γράμματα
Καὶ στὴν Ἀσία βασιλείω
Μεγάλῳ θάντικρύσω.

Μπουρλετίερης τῆς Ἑρεσσού

135. Γωνία

+ * * * * = Βασιλεὺς τ. Περσίας
* + * * * = Ὀμηρικὸς βασιλεὺς
* * + * * = Ἑλληνικὸν πέλαιος
* * * + * = Μεγάλῃ νῆτος Ἑλλάδ.
* * + * * = Μέρος τοῦ σώματος
+ * + * * = Πατρίς ἀργοναύτου
+ * * * * = Κένταυρος
Οἱ σταυροὶ καθέτως ἀττικὸς συγγρα-
φεύς.

Μέντιουμ

136. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Ἀρχ. βασιλεὺς
2 3 7 8 9 = Νῆτος
3 2 3 5 8 9 = Υἱὸς τοῦ Προῖου
4 8 1 5 8 5 = Εἶδος ἀγάλματος
5 1 4 8 9 = Νῆτος
6 7 8 9 8 9 = Μετεωρολογικόν
7 3 1 = Θεά
8 4 8 9 = Ἀρτομα
9 1 7 8 9 = Ποταμός

Τριφασικόν

137. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινόν — τὸ πτερωτὸν — τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθε-
ξῆς:

1, Μάντις 2, Μοῖρα 3, Γίγας 4, Κλασσικὸς ποιητής 5, Τιτάν 6, Ὁ-ρος περιφώνημον ἐκ τῆς Π. Γραφῆς. Μῦρον τῆς Ἀνδρου

138. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικά τῶν ν' ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεὸν καὶ ὠραῖον ἄνθρωπος:

χειρίστος, ὠθῶ, εὐθύς, χαρά, πι-
κρός, μακρύνομαι, κατήφεια, πραγμα-
τικότης, φλύαρος.

Ρωμαῖος Πιταρίκος

139. Ἑλληνοσύμφωνον

εἰ - ιη - οαο - ο - α - ἀ - οα
Δροσσταλάχτη

140. Γεῖφος

Π
'Αγγλία Π Π τόκον
'Ὅσο Γαλλία ε Π
Γερμανία Π Π ἴον
Π
Φωτέρῳ Σκοτάδι

Τέλος τοῦ 267ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων
Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 50

580. Ἀριστείδης (Ἄρης, τί, δῖς). —
581. Σταῦρος - ταῦρος - Σκαυρός. — 582.
Κύκλος - κύκνος. — 583. Καρβέλι - βαρέλι.
— 584.

Τ Α Σ 585. ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ
Ρ Σ Ο (ὅστις, ὄνις, σίτος,
Ι Π Ν Τίτος, νόστος). — 586.
Ε Υ Μ Α Ι Ο Σ Ὁ Κύριος ἐβασιλευ-
Μ Σ Ι σεν, εὐπρέπειαν ἐνε-
Ω Ι Ν δύσατο (Ἡ ἀνάγνω-
Ρ Α Α σις κατὰ στίχον ἐκ
τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ εἰς δεξιῶν
πρὸς τ' ἀριστερά). — 587. Μ-ΔΣ Π-Τ-
Τ = Μῆ δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ (Μίδας, Δρᾶ-
μα, Σάμος, Ποσειδών, Τίβρις, Τρίπλη-
λις). — 588. Ὅπου ἀκούς πολλὰ κεράσια,
βιάσασθε μικρὸ καλάθι. — 589. Ὁ σει-
σμός εἶναι ἀσθενής, μέτριος, ἰσχυρὸς
(ὦ σ' εἰς μὸς, ἦ ναί, ἀσθ' ἐν εἰς, μὲ τρι
ο ς, εἰς χί ρος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὸ στοι-
χεῖα δρ 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΔ'—182]

Θιότρελλη, τέτοιες προσωπικότητες
λησμονοῦνται ποτέ; ΣΦΠΕ

[ΔΔ'—183]

Πολὺ θὰ μᾶς εὐχαριστοῦσε ἕνα τετρα-
διάκι ἀπὸ δούλε-ας. Στείλατε γιὰ
τὴν καθε μ.χ. χωριστὰ στή διεύθυνση: Δδα
Μελισσινοῦ (διὰ W) Ὀμήρου 29 Ἀθῆνας.
Γεῖφος—Σφιγξ

[ΔΔ'—184]

Καλῶς σὰς βρῆκα Διαπλάσσοῦλα.
Δ/αίς μου: Νινούλα Ἀποστόλου, 25ης
Μαρτίου 26-Γ, Θεσσαλονίκην, διὰ:
Χαλκιδικιώτισσα

[ΔΔ'—185]

Γουσταῦς, μὲ συγχωρεῖς. ΟΛΑ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΟΥ Ὀρειέττα

[ΔΔ'—186]

Αγνάδι, Ἀντινέα, ποῖα ἡ Δ/αίς σας;
— Μυστηριώδη, Μπόεμ, ἔστειλα.
ἔλαβατε; Διλ

[ΔΔ'—181]

Μίνυ Μάους = Γιαννηκόστα. Νόμιζες
πὼς θὰ μὲ ξεφύγῃς;
Ἄλλην Πίγκερτον